

ฉบับปรับปรุง

ทอล์กโชว์ วาฬหัวปลา

ทอล์กโชว์

ใกล้ยวสวน นาคทวิไล

บทประพันธ์ กัลวาร์
บรรณาธิการ กันตาริยาร์
พิสูจน์อักษร บ้านแสนสุข-อ๊กแนส
ออกแบบปก ดอกเข็มสีม่วง
ออกแบบรูปเล่ม กันตาริยาร์
จัดจำหน่ายในรูปแบบ e-book เมษายน 2014

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

มารีญา ภูเดชานันท์
92/13 ตำบลไค้หนุ่น อำเภอห้วยผึ้ง
จังหวัดกาฬสินธุ์ 46240

โทรศัพท์ : 093-4642739, 083-1778230

Email : catherin_siena@hotmail.com

<https://www.facebook.com/catherindesiena>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 2537

ราคา 320 บาท

จากใจนักเขียน

เกลียวสวาททาสหัวใจ เป็นนิยายลำดับหนึ่งชุด เพ(ร)าะรัก ซึ่งมีทั้งหมด 3 เล่ม คือ เกลียวสวาททาสหัวใจ คลื่นรักเกลียวสวาท และ ตราบาปคืนปรารณา ซึ่งหนังสือเล่มนี้เคยได้ตีพิมพ์มาแล้วครั้งหนึ่ง ก่อนกัลวาร์จะนำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่เกือบทั้งเล่ม ไม่ว่าจะ เป็นประโยชน์คนสนทนา ประโยคบรรยายให้กระชับและเข้าใจมากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังเหลือเค้าโคลงเดิมเอาไว้ค่ะ

สำหรับเรื่องนี้เล่าถึงความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวที่เกิดจากการเข้าใจผิด เมื่อพบกันอีกครั้งในสถานะที่ไม่ค่อยสวยงามนัก เขาและเธอจึง พาดพิงกันด้วยเพลิงพิศواس กว่าจะประจักษ์ว่ารักต่างก็สูญเสียหัวใจให้อีกฝ่ายอย่างไม่รู้ตัว รวมถึงคู่อริที่มาเพิ่มสีสันอีกหนึ่งคู่ด้วย หากมีข้อผิดพลาดประการใดต้องขออภัยด้วยค่ะ

ขอขอบคุณทุกกำลังใจ ทุกคำแนะนำ จากคุณเฉียง พริ้วป่า และเพื่อนๆ ที่น่ารักทุกคนที่ช่วยทำให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ และขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับทุกท่านที่ให้การสนับสนุน เกลียวสวาททาสหัวใจ (ฉบับปรับปรุง) และขอฝากผลงานเล่มอื่นๆ ของกัลวาร์ อย่าลืมอุดหนุนด้วยนะคะ

ความรักงดงามและบริสุทธิ์ หากทุกคนมีความรักและสันติสุข มอบให้กันและกัน หัวใจทุกดวงบนโลกใบนี้ก็จะพบแต่ความสุข...

ขอพระอวยพรทุกท่าน
กัลวาร์

ໂທລີຍວສອນ
ກະ ພາກົວໄລ

ใกล้ดวงดาว ใกล้หัวใจ

บทที่ ๑ ลูกรักลูกชัง

“มานั่งทำอะไรตรงนี้” เสียงทุ้มค่อนข้างห้วนที่ตั้งขึ้นด้านหลัง ทำเอาหญิงสาวที่นั่งเอนอยู่บนโซฟาตรงล็อบบี้โรงแรมถึงกับสะดุ้ง เธอหันไปมองต้นเสียงก่อนจะถอนใจยาว เมื่อเห็นบิดายืนกอดอกมองชุดเกาะอกสีฟ้าล่อลือล่อตะเซ่ที่เธอใส่มาในค่ำคืนนี้ด้วยสายตาตำหนิอย่างไม่พอใจ

“แกมาถึงแล้ว ทำไมไม่เข้าไปข้างใน มานั่งอ้อยไครอยู่ตรงนี้” บิดารู้ดีว่าบุตรสาวนั้นคงกำลังเสียใจที่เจ้าสาวในงานไม่ใช่เธอ แต่ก็ยังไม่วายเอ่ยประชดประชัน

“เข้าไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกค่ะ ในเมื่อหนูเป็นแค่ส่วนเกินของครอบครัวเท่านั้น” เธอประชดพลาถเมินหน้าไปทางอื่น

“อย่าทำตัวให้มันเด่นมากนัก ถ้าแกยังเห็นฉันเป็นพ่ออยู่ละก็ เข้าไปข้างในซะ อย่าลืมว่าคดีเก่าของแกมันยังไม่จบเลยนะ”

บิดาแน่นค้ำว่าคดีเก่าทำให้หญิงสาวรู้สึกร้อนผ่าว น้ำตาคลอไหลมารวมตรงหางตา นึกน้อยใจที่พ่อไม่เคยคิดจะฟังคำอธิบายจากเธอเลย รวมถึงทุกคนในบ้านที่มีแต่คอยซ้ำเติมทั้งที่เธอไม่ได้ทำผิดแม้แต่น้อย...

สุรนาทเป็นลูกค้ำหน่อมใหญ่วัยสี่สิบขวก รูปร่างหน้าตาดีมากมีโรคประจำตัวคือโรคกลัวเมีย เขาค่อนข้างพอใจในการร่วมงานกับสถาพรคอน-สตรัคชัน จนกลายเป็นลูกค้ำระดับวีไอพี เธออยากปฏิเสธงานนี้เพราะเกลียดสายตากุ้งกิ้งกริมไม่น่าไว้ใจที่มองเธอเป็นมัน แต่ก็ทำไม่ได้ แม้ว่าเธอจะทำเป็นสนใจเพราะถือว่าเป็นลูกค้ำ แต่เขาก็ยังไม่พยายามหาเรื่องเดือดร้อนมาให้จนได้

‘นี่เป็นแบบของรีสอร์ทที่คุณนาทต้องการ ถ้ามีส่วนไหนต้องปรับปรุงแก้ไขก็บอกมาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจนะคะ’ เธอเลื่อนแฟ้มงานในมือให้อย่างสุภาพ

‘ผมว่าเรื่องงานเอาไว้ที่หลังก็ได้มั้งครับ มาคุยเรื่องของเราสองคนก่อนดีกว่า’

‘เรื่องของเรา?’ มธุรวันทำหน้าที่นางเงือกน้อย ก่อนจะได้คำตอบเมื่อฝ่ายชายเอื้อมมือมากุมมือเธอไว้

‘ก็เรื่องความสัมพันธ์พิเศษของเราสองคนไงครับ ถ้าคุณใหม่ยอมรับข้อเสนอ ผมยินดีจ่ายให้คุณไม่อั้น’

‘ข้อเสนอบ้าบออะไรของคุณ ปล่อยให้ฉันเดี๋ยวนี้ละคุณสุรนาท’ หญิงสาวพยายามดึงมือกลับมาแต่ไม่เป็นผล ขณะที่หน่อมสาวทั้งสองกำลังยื้อยุดจุกกระซากกันอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามายื่นเท้าสะเอวมองด้วยแววตาวาวโรจน์

‘อ้อ! แกนี่เองที่เป็นเมียน้อยผัวฉัน ผู้หญิงสมัยนี้สวยก็สวย ความรู้ก็มีแต่สิ้นคิดหวังจะเกาะผัวคนอื่นรวยทางลัด ช่างไร้ยางอายสิ้นดี’ ผู้หญิงคนนั้นชี้หน้าด่ามาเป็นชุด

‘ฉันไม่ใช่...โอ๊ย...’ จำเลยยังอธิบายไม่จบ คนที่อ้างตัวเป็นเมียหลวงก็กระโจนใส่เหมือนคนบ้า แต่มีหรือคนอย่างมธุรวันจะยอมให้ทำร้ายฝ่ายเดียว ในเมื่อเธอเกลียดคำว่าเมียน้อยยิ่งกว่าอะไรดี เมื่อโดนตบหน้าไปหนึ่งที่เธอก็เอาคืนกลับไปถึงสองครั้งติดกัน

‘โอ๊ย! นี่แกกล้าตบหน้าฉันหรืออ๊เมียน้อย’

‘ฉันจะทำยิ่งกว่านี้ ถ้าคุณยังไม่เลิกบ้า’ มธุรวันตอบกลับอย่างไม่เกรง

กลัว ขณะที่ฝ่ายชายก็ได้แต่ยืนมองนิ่ง จนต้องอาศัยพนักงานโรงแรมเข้ามาช่วย แล้วแยกเมียหลวงออกไปอีกทาง

‘พวกแกมาจับฉันไว้ทำไม ปล่อยฉันนะ’ หล่อนพยายามขึ้นตัวออกจาก การเกาะกุมของพนักงาน แต่ก็ถูกสามีเข้ามาช่วยดึงเอาไว้อีกแรง

‘คราวหลังถ้าจะมาคุยเรื่องงานกรุณาล่ามโซ่ภรรยาคุณไว้ด้วยนะคะ จะ ได้ไม่ต้องเที่ยวมากัดคนโน้นคนนี้เหมือนหมาบ้า’

มธุรวันเอ๋อเสียงเกรี้ยวกราด สองมือจัดเสื้อผ้าที่ยับยู่ยี่ให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะก้มลงหยิบแฟ้มงานอย่างหงุดหงิดในอารมณ์ ใครจะต่ำจะว่าอย่างไรก็ช่าง เธอไม่เคยคิดที่จะใส่ใจ แต่ขออย่างเดียวอย่ามาใช้คำว่าเมียน้อยกับเธอ

‘นี่แกว่าฉันเป็นหมาหรือ’ เมียหลวงโกรธจนตัวสั่นที่โดนเปรียบว่าเป็น หมาและจะกระโจนเข้าไปใส่อีกรอบ แต่สามีก็พยายามฉุดรั้งเอาไว้สุดความสามารถ

‘ต่ำแล้วมีปัญหาอะไรหรือเปล่า นอกจากจะแก่หน้าเหี่ยวแล้วยัง ปากเสียอีก มิน่าล่ะ ผัวถึงได้ออกไปหากินนอกบ้าน’

‘กรี๊ด! อีบ้า อีเมียน้อย แกมันผู้หญิงหน้าไม่อาย’ หล่อนกรีดร้องด้วยความเจ็บใจที่โดนต่ำว่าแก่หน้าเหี่ยวเหี่ยวยาน

มธุรวันมองสองสามีภรรยาด้วยความสมเพชเวทนา ก่อนจะเดินเซิดหน้า ออกจากที่นั่นไปไม่เหลียวหลังกลับมามองอีกเลย แต่เสียงของเจ้าหล่อนยัง ล่องลอยตามมาให้รำคาญใจอีกเพราะคนอย่างเธอไม่ยากไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่อง พรรค์นี้อยู่แล้ว วันต่อมาเจ้าหล่อนก็ป่าวประกาศจนทั่วบริษัทว่าเธอเป็นเมียน้อย ของสุรนาท จนทำให้เรื่องราวบานปลายไปเข้าหูทุกคนในบ้าน ก่อนเธอจะถูกพัก งานตามคำบัญชาของบิดา คนที่เป็นเจ้าชีวิตของเธอทันที

มธุรวันยิ้มอย่างขมขื่นเมื่อคิดถึงตรงนี้ เธอพยายามอธิบายความจริงที่ เกิดขึ้น แต่ก็ไม่เคยมีใครรับฟังแม้แต่คนเดียว ทุกคนคอยแต่จะยึดเยียดคำว่าเมียน้อยให้เธอ เพียงเพราะแม่เธอเป็นเมียน้อยของพ่อเท่านั้น

“ขอโทษนะคะ หนูไม่ควรมางานนี้ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ พ่อคงจะอายที่มี ลูกไม่รักดีอย่างหนูใช่ไหมคะ”

“ฉันตั้งใจจะให้แกแต่งงานกับลูกชายท่านรัฐมนตรีประยุทธ์ เดือนหน้า

เขาจะกลับมาจากอเมริกา แกจะได้เลิกก่อเรื่องให้ฉันอัปอายเสียที” นอกจาก บิดาจะไม่สนใจคำตัดพ้อต่อว่าของเธอแล้วยังเฝ้าในสิ่งที่เธอคาดไม่ถึงอีกด้วย

“พ่อคะ! แล้วพ่อไม่คิดจะถามความคิดเห็นของหนูบ้างหรือคะว่าหนูคิด ยังไง และอยากจะแต่งงานกับเขาไหม” หญิงสาวเอ่ยเสียงเย็นที่จู่ๆ ก็โดนบิดามัด มือชก ลูกชายของรัฐมนตรีที่ท่านกล่าวถึงไม่รู้หน้าตากับนิสัยใจคอเป็นอย่างไร เธอเองไม่เคยเห็นสักครั้ง

“ทำไมต้องถามแกด้วย ในเมื่อฉันเป็นพ่อและคนที่มีสิทธิ์ตัดสินใจชีวิต ของแกก็คือฉันคนเดียวเท่านั้น”

“ทำไมพ่อต้องบังคับและบงการชีวิตของหนูด้วย ขอให้หนูได้เลือกทำ อะไรด้วยตัวเองสักครั้งได้ไหมคะ”

“เท่าที่จำได้ฉันตามใจแกมาหนึ่งแล้ว และแกก็ไม่ทำให้ฉันผิดหวัง เลย เมื่อเมียหลวงตามมาอาละวาดชี้หน้าด่าถึงบริษัทจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โต หรือว่ามันยังทำให้ฉันอัปอายไม่พอ”

“แต่หนูไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้หญิงคนนั้นกล่าวหา ทำไมพ่อไม่เชื่อใจหนู บ้าง” เธอเถียงอย่างไม่ยอมแพ้อ

“ไม่ต้องมาแก้ตัวหรือจะรอให้แกต้องปองขึ้นมาก่อนหรือยังไงถึงจะ ยอมรับความจริง” สถาพรเริ่มจะหมดความอดทน เมื่อเห็นบุตรสาวพยายามจะ อ้าปากอธิบายก็รีบโบกมือห้ามเสียก่อน

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เพราะฉันไม่มีวันยอมตามใจแกอีก ลองคิดดูสิถ้า ไม่มีฉันแล้วจะมีแกวันนี้ไหม หนังสือหนังหาก็ส่งไปเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา เพราะไม่อยากให้น้อยหน้าใคร”

“พ่ออยากให้หนูไปเรียนหรืออยากไล่ให้หนูไปอยู่ไกลหูไกลตากันแน่ ค่ะ” หญิงสาวโต้กลับอย่างไม่เกรงกลัว แต่ทว่าบิดาก็ไม่คิดสนใจสักนิด

“เข้าไปในงานซะอย่าให้ฉันอารมณ์เสียไปมากกว่านี้ งานเลี้ยงเล็กนายหวังจะมารับ ห้ามหนีไปไหนเด็ดขาด” คำสั่งเฉียบขาดทำเอาหญิงสาวมองบิดา ด้วยหัวใจที่ปวดร้าว ความรู้สึกเสียใจ น้อยใจที่สะสมมานานก็ระเบิดขึ้นมาทันที

“หนูเป็นคนนะคะพ่อ มีหัวใจ มีความรู้สึก ไม่ใช่ตุ๊กตาไหลลานที่พ่อ

อยากจะจับวางตรงไหนก็วาง ที่คุณเอมไม่เห็นพ่อเคียวอะไรเธอเลย”

“เพราะฉันเป็นพ่อแก่ เป็นเจ้าชีวิตของแกไง ฉันถึงจับวางตรงไหนก็ได้ อย่าคิดเอาตัวเองไปเปรียบกับเอมอรเด็ดขาด เพราะเขาเป็นคนมีสมอง มีความคิดไม่เคยทำให้ฉันต้องอับอายเหมือนแก อยากจะเป็นแค่เมียน้อยคนอื่นช่างโง่งง่า สิ้นดี” สิ้นคำพูดของคนเป็นพ่อน้ำตาแห่งความน้อยใจก็ไหลพร่างพรูออกมาอย่างสุดจะกลั้น

“ใช้สิคะ ก็หนูมันโง่...โง่เหมือนแม่ที่ยอมเป็นเมียน้อยของพ่อ ยอมให้พ่อทุกอย่างจนต้องซ้ำใจตาย!” เสียงคนเป็นลูกที่ค่อนข้างเข้มทำให้บิดาถึงกับเดือดดาล

“นี่แกกล้าขึ้นเสียงกับฉันหรือ!” สถาพรเงื้อมือขึ้นสูง แล้วมันก็ค้างอยู่แค่กลางอากาศ เมื่อเห็นน้ำตาลูกสาวนอกสมรสรินไหล แลมยังมีสายตาหลายคู่หันมามองอย่างสนอกสนใจ

“หนูไม่กล้าหรอกค่ะ” มธุรวันกล้ากลืนก้อนแข็งลงลำคองลง อยากจะพูดอะไรสักอย่างเพื่อโต้ตอบบิดา มันก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะแก้ตัวอีก ในเมื่อบิดาไม่เคยเชื่อใจเธอหรือจะบอกว่าไม่เคยคิดจะเชื่อเลยต่างหาก

ตั้งแต่จำความได้เธอก็ถูกบิดาบงการชีวิตมาตลอดไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน หรือแม้แต่จบออกมาแล้วทำงาน ต่างกับเอมอรลูกสาวที่บิดาตามใจมาตลอด แม้จะมีข่าวซุบซิบทั้งเรื่องดีและไม่ดีบ้าง บิดาก็ไม่เคยบ่นเคียวว่าสักคำ เหตุผลเพราะว่าเธอเป็นแค่ลูกเมียน้อย เมียเก็บคนหนึ่งที่คลอดเธอออกมาให้พ่อต้องรับผิดชอบเท่านั้นเอง

หญิงสาวยิ้มอย่างอกตรมขมขื่น เมื่อชีวิตและลมหายใจของเธอเป็นเพียงหน้าตาของบิดาในสังคมชั้นสูง แต่ไม่ใช่ลูกสาวที่บิดารักและคอยเอาใจใส่ ร่างบางเดินเข้าไปในงานอย่างเสียงไม่ได้ ทั้งที่ความจริงตั้งใจว่าจะเรียกแท็กซี่กลับบ้าน โดยไม่ทันสังเกตเห็นสายตาคู่หนึ่งที่มองเธออย่างสนอกสนใจ ตั้งแต่หัวจรดเท้า...

งานเลี้ยงฉลองแต่งงานในตอนค่านั้นถูกจัดขึ้นอย่างเลิศหรูอลังการภายใน

โรงแรมสุดหรูระดับห้าดาวกลางเมืองกรุงเทพฯ เต็มไปด้วยผู้หลักผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายที่แต่งตัวหรูหราอวดกันเสียมากกว่า โดยเฉพาะคุณอมรารดาฝ่ายเจ้าสาวที่กำลังยืนรอต้อนรับแขกที่แห่แหนมาร่วมงานในคืนนี้อยู่ใกล้ๆ เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวที่ด้านหน้าประตูห้องจัดเลี้ยงด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส จนกระทั่งเธอเดินเข้าไปแสดงความยินดี

“ไม่นึกว่าเธอจะมางานนี้ด้วย” เสียงคุณอมราดังขึ้นอย่างไม่พอใจ ดวงตาควาดมองร่างบางตั้งแต่หัวจรดเท้า ริมฝีปากบิดโค้งอย่างรังเกียจ “ลืมไปงานนี้มีแต่ผู้ชายรวยๆ แต่ขอบอกไว้เลยว่าไม่มีต้นจิวให้เธอป็นหรือกนะ”

มธุรวันยิ้มปากแน่นจนเป็นเส้นตรงพยายามข่มความโกรธที่เล่นปี๊ดขึ้นมาจนเจ้าตัวรู้สึกเจ็บ ก่อนจะสวนกลับอย่างไม่เกรงใจ “สมองของดิฉันไม่เคยคิดเรื่องอกุศลแบบนี้หรือกคะ เพราะถ้าดิฉันไม่มีจิตสำนึกก็คงไม่ปล่อยให้พี่อ่องหลุดมือแน่”

“นั่งมธุรวัน!” อีกฝ่ายถึงชี้หน้าด้วยความโกรธ

“ขอโทษนะคะวันนี้วันมงคล ดิฉันไม่อยากมีเรื่องกับใคร” การเผชิญหน้าของผู้หญิงต่างวัยสองคน ทำให้สภาพรีบผละจากท่านรัฐมนตรีคนหนึ่งเข้ามาหา เมื่อเห็นพายุลูกย่อมกำลังก่อตัวขึ้นตรงหน้า

“มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่า”

“ก็ลูกสาวคนดีของคุณนะสิคะ มันชักลามาปามใหญ่แล้ว ฉันท้หวังดีเตือนมันหน่อยเท่านั้น เพราะกลัวทำเรื่องงามหน้าเหมือนคราวก่อน แต่มันกลับเถียงคำไม่ตกปาก”

“อีกแล้วหรือ” สภาพรสายหน้าเบื่อหน่ายกับความไม่ลงรอยกันของแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงที่กลายเป็นปัญหาที่แก้ไม่ตกสักที “แกจะทำอะไรก็หัดเกรงอกเกรงใจแม่ใหญ่หน่อย ขอโทษแม่ใหญ่ซะ”

“ขอโทษทั้งๆ ที่หนูไม่ได้เป็นคนก่อเรื่องหรือคะ” เธอพยายามอธิบายความจริงแต่กลับไม่เป็นผล

“มันจะขาดใจตายหรือไง แค่ว่าพูดคำว่าขอโทษเท่านั้น ลดลงหน่อยก็ได้ไอ้ความหยิ่งจองหองของแก”

“ถ้าหนูทำผิดไม่ใช่ปัญหาที่จะเอ่ยคำนี้ออกมา ขอตัวก่อนนะคะ” มธุรวันทัดบดด้วยการเดินหนีไปหาคู่บ่าวสาว ในเมื่อเธอไม่ผิดก็จะไม่ยอมเอ่ยคำนี้ออกมาเด็ดขาด

“คุณนสิคะ นอกจากมันจะจองห้องใส่ฉันแล้ว มันยังอวดดีกับคุณอีก ไม่น่าเลี้ยงงูเห่าเอาไว้ในบ้านเลย” อมราโกรธจนแทบระงับอารมณ์ไม่อยู่ ถ้าเป็นที่บ้าน คงมีการสั่งสอนกันบ้าง แต่เมื่อสามีปรามด้วยสายตาคมกริบนางก็ทำได้แค่เหยียดริมฝีปาก ก่อนจะหันไปทักทายบรรดาเพื่อนไฮโซที่เริ่มทยอยเข้ามาในงานมากขึ้นเรื่อยๆ

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะพี่อ่อง...คุณเอม” มธุรวันกล่าวอวยพรเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่ยืนยิ้มหน้าบานให้นักข่าวถ่ายรูป แต่พอหันกลับมาองภาพหญิงสาวตรงหน้าทำเอาเจ้าบ่าวถึงกับนิ่งอึ้งไปทีเดียว

ร่างบางสมส่วนในชุดเดรสยาวเกาะอกสีฟ้าเผยให้เห็นอกอวบอิมที่ไม่เคยได้เห็นที่ไหนมาก่อน รูปร่างเข้ายวนตาของเธอสามารถตรึงตาตรึงใจของเขามานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาสได้เห็นชัดเจนอย่างคำคืบนี้ แต่แล้วอารมณ์เจ้าบ่าวก็กระตุกอย่างแรง เมื่อเจ้าสาวยกมือแตะริมฝีปากเขา

“น้ำลายหกแล้วคะพี่อ่อง” คนพูดสะบัดหน้าอย่างไม่ค่อยพอใจที่เจ้าบ่าวของเธอมองผู้หญิงอื่นจนตาค้างต่อหน้าต่อตา โดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้นเคยเป็นคนรักของเขามาก่อน

“ฉันดีใจที่เธอมาร่วมงานคืบนี้ และต้องขอบคุณเหมือนกัน เพราะถ้าไม่มีเธอดีกับพี่อ่องก็คงไม่เจอกัน จริงไหมคะที่รัก” เจ้าสาวยิ้มแก่แล้วหันมาถามความเห็นจากเจ้าบ่าว

“เออ...ใช่จ้ะ งานนี้ต้องขอบคุณน้องใหม่ ไม่อย่างนั้นพี่คงไม่ได้แต่งงานกับน้องเอม” เจ้าบ่าวก็พูดตามน้ำทั้งที่ในใจก็ยังนึกเสียดายหญิงสาวตรงหน้าอยู่ไม่น้อย ถ้ามธุรวันจะมีใจให้เขาสักหน่อย เจ้าสาวในวันนี้ก็คงเป็นเธอไม่ใช่เอมอร

“มาแล้วก็รีบเข้าไปข้างในสิ เธอก็รู้ว่าคุณแม่เป็นคนยังไง ฉันไม่อยากให้งานแต่งงานกลายเป็นงานศพ” แม้จะไม่ค่อยชอบหน้าลูกนอกสมรสของบิดาเท่าไรนัก แต่เอมออร์ก็นไม่ถึงกับเกลียดเข้ากระดูกดำเหมือนมารดา “ฉันรู้ว่าคุณแม่

ก็พูดกับเธอเกินไป อย่าถือสาท่านเลยนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันรู้สึกว่าคุณแล้วกับคำพูดพวกนี้” มธุรวันมองหน้าพี่สาวต่างมารดาที่พอจะเข้าใจ อันที่จริงเธอก็ไม่อยากจะล้อต่อเถียงกับคุณอมรามากนัก แต่บางครั้งมันก็ทนไม่ไหวเหมือนกันที่ฝ่ายนั้นมีแต่จ้องจะเหยียบให้เธอจมดิน ทั้งที่เธอก็เป็นลูกสาวคนหนึ่งของบิดา

“สงสัยจะโดนหลอนร้ายมนตร์เข้าไปแล้วมั้ง มองจนตาข้างซ้ายเพื่อนฉัน” เสียงของใครคนหนึ่งลอยมาจากด้านหลัง ทำเอาคนที่ยืนแอบอยู่มุมหนึ่งถึงกับสะดุ้ง เขาตัวส่ายตาคมกริบมามองเจ้าของเสียงอย่างไม่ใส่ใจนัก

“แค่ด้านหลังยังสวยงามน่ากินขนาดนี้ แล้วถ้าไม่มีอะไรติดตัวจะน่ากินขนาดไหนนะ” ราวีเห็นเพื่อนกลบเกลื่อนด้วยการเบือนหน้าหนีไปทางอื่นก็เข้าเหยยไม่หยุดปาก

“ผู้หญิงก็เหมือนกันหมด ชอบทำตัวไรค์่า ไรค์ักดีศรี พอเห็นเงินหน่อยก็แทบจะวิ่งขึ้นไปนอนบนเตียง” ริมฝีปากหยักบิดโค้งอย่างรังเกียจ เมื่อเอ่ยถึงผู้หญิงที่ส่วนมากมักจะเห็นเงินทองและชีวิตที่สุขสบายมากกว่าศักดิ์ศรีของตัวเอง

“แถมจะยึดติดกับอดีตแล้วเหมามาว่าผู้หญิงเหมือนกันหมดแบบนี้มันไม่ยุติธรรมเลยนะโว้ย” อีกฝ่ายรีบแย้งความคิดของเพื่อน

“แล้วไม่จริงหรือไง ที่ผ่านมามีฉันก็เจอแบบนี้ทั้งนั้น เงินเป็นใหญ่กว่าทุกอย่าง” เขายักไหล่อย่างไม่สนใจ

“ก็แกไม่ยอมเปิดใจให้กว้างเองนี่หว่า แล้วจะเจอผู้หญิงที่รักจริง ไม่หวังเงินทองได้ยังไง”

“พอแล้ว ไม่ต้องพูดมาก” รีบยกมือตัดบททันที

“ไม่อยากฟังก็รีบขึ้นไปอาบน้ำอาบชำระสวสวยจากเจ้าอินบนห้อง อีกสักพักก็คงให้เด็กพามาส่ง ฉันขอแบบดู เต็ด เผ็ด มัน และก็ชิงมาให้แกโดยเฉพาะเลยละ” ชายหนุ่มหลิวตาให้เพื่อน

“ขอบใจ แต่จำได้ว่าไม่ได้ขอนะ”

“ไม่ขอแต่ฉันเต็มใจจัดพิเศษให้แกโดยเฉพาเลยเพื่อนรัก ว่าแต่แกจะ
จะกลับตรังวันไหน”

“คุณธุระเสร็จก็คงกลับเลย เป็นห่วงเจ้าพนัส” เขาตอบแล้วเดินตรงไปที่
ลิฟต์ แต่อีกฝ่ายยังวิ่งตามมา

“จะห่วงอะไรนักหนา น้องแกมันไม่ใช่เด็กแล้ว ฉันยังมีเด็กในสต็อกเจ้า
อินเสิร์ฟให้แกอีกเพียบ เอาแบบไม่ซ้ำหน้าเลยก็ยังมี ฉันรู้ว่าแกชอบล่า
พรหมจรรย์ผู้หญิง” ชายหนุ่มพยายามเหนี่ยวรั้งเพื่อนเอาไว้ด้วยผู้หญิง แต่อีกคน
กลับถอนใจยาว

“ขอบใจมากนะวี แค่คนนี่คนเดียวก็พอแล้ว”

“โอเคเพื่อน นี่คีย์การ์ดห้องพักของแกอยู่ชั้นสิบแปดห้องสองศูนย์สอง
ส่วนห้องประหารสองศูนย์สี่ อย่าจำผิดนะเพื่อน รับรองคืนนี้แกจะติดใจจนลืมไม่
ลง” ราวีบอกนัยน์ตากุ่มกริม

พนัสรับคีย์การ์ดห้องพักที่เพื่อนชายยื่นให้แล้วก้าวเข้าไปในลิฟต์อย่าง
รวดเร็ว ไม่คิดจะสนใจอะไรอีกแล้ว นอกจากร่างกายนุ่มนวลของใครสักคนที่จะมา
ช่วยดับไฟพิศวาสในร่างกายของเขาให้มอดลงในค่ำคืนนี้

“คุณไหมจะตีอะไรไหมครับ เดี่ยวผมไปหามาให้” ชูชัยถามยิ้มๆ มอง
ผู้หญิงตรงหน้าด้วยความหลงใหล เธอไม่ใช่สาวสวยจัดเหมือนผู้หญิงในแวดวง
สังคมทั่วไป แต่เธอสวยเหมือนภาพวาดหรือนางฟ้าในจินตนาการของเขาตอน
เด็ก ถ้ามีคลิปบทรักอันเร้าร้อนกับเธอเก็บไว้สักหน่อย มันก็อาจจะทำให้เขามี
เงินใช้ไม่ขาดมือ

“ไม่ละค่ะ ขอขอบคุณมาก” เธอปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ก็ได้ครับ” เขาได้แต่พยักหน้า เผลอมองเนินเนื้ออวบอิมที่โผล่ออกมา
จากเกาะอกสีฟ้าตัวนั้นไม่ได้ มธุรวันเหลือบตามองแล้วลอบถอนหายใจอย่าง
เซ็งๆ พร้อมกวาดสายตามองไปรอบงานราวกับกำลังหาอะไรสักอย่าง

“คุณไหมมองหาใครอยู่หรือเปล่าครับ” เสียงคนข้างกายดังขึ้น

“งานนี้มีแต่สาวๆ สวยๆ ทั้งนั้นเลยนะคะ”

“คุณใหม่ก็สวย...สวยมากด้วยครับ” คำชมของเขาทำให้เธอซอมนตามองเล็กน้อย ก่อนจะทำเป็นไม่สนใจเขาจึงรุกเข้าไปอีกนิด “ถ้าคุณใหม่ไม่รังเกียจ เย็นวันพรุ่งนี้ไปทานข้าวกับผมสักมื้อนะครับ”

“คงไม่ได้หรอกค่ะ เพราะช่วงนี้งานดิฉันค่อนข้างยุ่ง ขอโทษด้วยนะคะ” หญิงสาวปฏิเสธอย่างสุภาพโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

มธุรวินธุ์จักชูชัยในฐานะเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของบริษัทของบิดา ที่แรกเห็นรูปร่างหน้าตาค่อนข้างสำอางเลยนึกว่าเป็นพวกผู้ชายสีม่วง แต่พออยู่ด้วยกันนานเข้าก็เจ้าชู้ไม่เบาเหมือนกัน แถมยังมีข่าวว้าวเรื่องผู้หญิงเปิดศึกแย่งกันไปครอบครองอยู่หลายครั้ง

“ให้เกียรติผมสักครั้งนะครับคุณใหม่ คิดเสียว่าเป็นการเริ่มต้นมิตรภาพที่ดีของเราสองคน” เขาอ่อนเสียงหวาน

“แต่ว่าฉัน...” เธออีกอึกจนอีกฝ่ายไม่ยอมบังคับเธออีก

“คุณคงลำบากใจที่จะควงพนักงานกระจอกอย่างผม ถ้าฉันช่วยตีหมกั่วนี้เป็นเกียรติแก่ผมหน่อยก็แล้วกันครับ” เขาหยิบแก้วทรงสูงที่บรรจุน้ำพั้งซ์จากบริการหนุ่มมาส่งให้เธอพร้อมยกแก้วของตัวเองขึ้นสูง ทำให้หญิงสาวต้องรับมาถือไว้ตามมารยาทอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ตีหมกั่วเลยนะคะ” ชูชัยกระแทกแก้วเบาๆ ก่อนจะยกขึ้นตีหมกั่วตามที่บอก ทางด้านมธุรวินธุ์ไม่ยอมสานสายสัมพันธ์กับผู้ชายคนนี้ต่อไปจึงยอมทำตามคำขออย่างว่าง่าย

“ขอเชิญคนโสดทั้งหลายด้านหน้าเวทีเลยครับ เพราะถึงเวลาที่ทุกคนกำลังรอคอยแล้ว ต่อไปนี้จะเป็นการโยนดอกไม้ของเจ้าสาวแล้วครับ เราจะมาดูกันซิว่าใครจะเป็นเจ้าสาวคนต่อไป” เสียงพิธีกรหนุ่มดังขึ้นภายในงาน ก่อนบรรดาสาวโสดทั้งหลายจะวิ่งกรูเข้ามาออกันอยู่หน้าเวทีจนแน่นขนัด

“เวียนหัวจ้งเลย” มธุรวินธุ์สะบัดหน้าเล็กน้อยเพื่อบรรเทาอาการมีนศีรษะที่เริ่มเข้ามารูมเร้า คล้ายจะหมดแรงฟุบไปเสียให้ได้ทั้งที่ร่างกายของเธอก็เป็นปกติดี แคน้ำพั้งซ์ไม่ใช่เหล้าที่มีดีกรีสูงไม่น่าจะออกฤทธิ์เร็วขนาดนี้

“คุณเอาอะไรให้ฉันดื่มคะ” เธอพยายามปรือตาที่กำลังจะปิดขึ้นมอง

“ก็แค่พันธุ์ธรรมดาเองครับ” ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ หากแอบแฝงไปด้วยความความหมาย แววดาเจ้าเล่ห์เปล่งประกายราวกับหมาป่ากำลังจ้องตะครุบเหยื่ออันโอชะ

“แล้วทำไมถึงได้เวียนหัวอย่างนี้” สาวสวยพึมพำเสียงแผ่ว แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจรีบวิ่งเธอให้เดินเข้าไปยังหน้าเวที

“ผมว่าเราไปด้านหน้าเวทีกันดีกว่า เจ้าสาวจะโยนดอกไม้แล้ว ผมชักอยากจะเป็นเจ้าบ่าวคนต่อไปแล้วสิครับ”

ร่างบางจำใจปล่อยให้ชายหนุ่มประคองเข้าไปยังจุดหมาย เพราะถ้าไม่มีเขาช่วยพยุงมีหวังเธอต้องล้มฟุบลงตรงนี้แน่นอน แต่ทว่าบรรดาสาว ๆ ที่เบียดเสียดเข้ามาหน้าเวทีก็ทำให้ร่างสูงของชูชัยกระเด็นไปอยู่คนละทิศละทางกับเหยื่อสาว

“สาว ๆ ทุกคนครับ ถ้าใครอยากเป็นเจ้าสาวคนต่อไปก็เชิญมารอด้านหน้าได้เลยครับ ผมจะเริ่มนับแล้วนะ เอ้า! หนึ่ง...สอง...สาม...”

สิ้นเสียงพิธีกรช่อดอกไม้สีขาวบริสุทธิ์ก็ลอยขึ้นกลางอากาศ แล้วค่อยๆ ตกลงมาตามแรงโน้มถ่วงโลก เสียงร้องกรี๊ดกราดดังขึ้นพร้อมกับความซุลมุน วุ่นวายอย่างไม่มีใครยอมหลีกเลี่ยงให้ใคร

มธุรวັນยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มสาว ๆ ที่รอรับดอกไม้กำลังจะก้าวไปยังประตูทางออก แต่ภาพตรงหน้ากลับพรวดเลื่อนเหลือเกิน ในที่สุดช่อดอกไม้ก็หล่นสู่อ้อมแขนของเธออย่างไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวปรือตามองช่อดอกไม้ในอ้อมแขนก่อนจะพยายามพาร่างกายที่กำลังจะหมดเรี่ยวแรงเดินออกมาด้านนอกด้วยความลำบากยากเย็น ขณะที่ชูชัยก็พยายามมองหาเธอ ก่อนจะเห็นร่างบางอยู่ตรงประตูทางออกแล้ว

“ทำไมไวอย่างนี้วะ” นักล่าหนุ่มพึมพำอย่างหัวเสีย เมื่อพยายามตามออกมาด้านนอก เขากวาดสายตามองหาแม่กวางน้อย แต่ก็ไม่มีแม้แต่เงาของเธอ สุดท้ายเขาก็เดินคอตกกลับเข้ามาในงาน ก่อนจะมีใครบางคนปราดเข้ามายื่นเคียงข้าง

“เราไปหาอะไรดื่มกันดีกว่านะคะชัย แล้วค่อยไปที่คอนโดฯ ของคุณ

รอบดึก” หล่อนอ่อนเสียงหวานพลาบส่งสายตาแพรวพราว

เหยื่อเข้ามาป้อนถึงปากถ้า มีหรือเสียอย่างเขาจะปฏิเสธได้ ชูช้วยปล่อย
ให้สาวสวยลากแขนไปยังผ้าของโรงแรม ทั้งที่ใจยังนึกเสียดายอีกคนที่อุทิศสำหรับ
ลงทุนจ่ายให้เด็กเสิร์ฟไปตั้งห้าร้อยบาท

“ไอ้โง่! ไอ้ชื้อบื้อ! ไม่รู้ว่าฉันจะดำแกลสองคนยังไงดี มีกันตั้งสองคนกลับปล่อย
ให้ผู้หญิงคนเดียวหนีไปได้” ถ้อยคำประณามที่ตั้งออกมาจากโทรศัพท์เครื่องเล็ก
ทำเอาชายหนุ่มถึงกับหน้าจ๋อยยอมรับชะตากรรม

“โธ่เจ๊อินครีบ ก็นั่งนั่นมันเล่นที่เปลอกกับผมสองคนนี่ครีบ ผมกับไอ้ต้อม
พยายามวิ่งตามแล้วแต่ก็ไม่ทัน”

“ก็แกลสองคนมันเง่า รู้ไหมว่าคุณราวีเป็นบ่อเงินบ่อทองของฉัน ถ้าไม่มี
ผู้หญิงไปให้เพื่อนของเขาคืนนี้ เขาคงเลิกใช้บริการฉันไปนาน โธ่!”

“แล้วจะให้ผมทำยังไงต่อไปครีบ”

“ไม่ต้องทำอะไรแล้ว เดี่ยวฉันเคลียร์กับเขาเอง เพราะที่บ้านก็ไม่มีคนที่
ทั้งสดทั้งซิงเหลือสักคน” ปลายสายวางหูไปแล้ว สองหนุ่มก็มองหน้ากันอย่าง
อย่างแข็งในอารมณ์

“เป็นยังไงบ้างพี่”

“ก็โดนด่ายับสิวะ บอกรายได้หายไปมหาศาลเลยทีเดียว”

“แล้วจะทำยังไงดีล่ะ ถ้ามีตัวแทนเหมือนคราวที่แล้วก็คงดี” ต้อมพูดไป
เรื่อย อย่างไม่ได้คิดอะไรมากนัก สายตาก็เลื้อยไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งนอนพับ
อยู่ข้างกระถางต้นปาล์มหน้าลิฟต์เลยรีบเดินเข้าไปดู “นางฟ้าตกมาจากสวรรค์
ชั้นไหนวะ”

“อีตัวละสิไม่ว่า ถึงได้มานอนอ้าซ่าอยู่แบบนี้ เรารีบไปกันเถอะ อย่ายุ่ง
กับหล่อนดีกว่า”

“จ้ะขอคุณหาอีตัวให้เป็นบุญตาหน่อยก็แล้วกันว่าจะสวยแค่ไหน” สิ้น
คำก็จับไหล่บอบบางพลิกขึ้นมา แต่พอเห็นใบหน้าของหญิงนิรนามที่เพื่อนหาว่า
เป็นอีตัวก็ถึงกับอ้าปากค้าง

“แม่เจ้าไว้ย...ขาว สวย อวบอ้อมทั้งเนื้อทั้งตัวเลย สวยแบบนี้ลูกค้า
อาจจะชอบก็ได้ ทำไมเราไม่...” สองหนุ่มมองหน้ากัน อย่างอัตโนมัติและนิ่งอยู่
หลายอึดใจ เมื่อสวรรค์ส่งนางฟ้ามาให้ถึงมือของเขาสองคนก็ไม่ควรปฏิเสธท่าน
เทวดาที่แสนใจดี

“ไปชั้นสิบแปดห้องสองคุณยี่สี่!”

ใกล้ยวสาวก ใกล้หัวใจ

บทที่ ๒ ห้องประหารแดนเถื่อน

กว่าราวีจะโทรมาบอกว่า เหี้ยอออยู่ในอีกห้องพนักก็ตีมเปียร์ไปเกือบสาม
ขวด เขาจัดการกับเปียร์แก้วสุดท้ายก่อนจะก้าวออกไปยังห้องดังกล่าว อยากจะ
รู้เหลือเกินว่าสาวพรหมจรรย์ที่ราวีหามาให้จะสมราคาคุยมามากแค่ไหน ประตูห้อง
ประหารปิดลง สายตาคมกริบก็จ้องไปยังเหี้ยสาวที่นอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียง
กว้างด้วยอารมณ์เส่นหา คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเธอเป็น
ผู้หญิงคนที่เขามองตะลึงตาค้างก่อนหน้านี้ แต่ก็ไม่คิดสนใจเพราะความต้องการ
อยากครอบครองโหมกระพือในร่างกายอย่างรุนแรง

ร่างสูงถอดเสื้อผ้าบนกายแกร่งออกจนเหลือแค่เรือนร่างกำยำเปลือย
เปล่า ก่อนก้าวขึ้นมาบนเตียงกว้าง แล้วจัดการปลดพันธนาการบนเรือนร่างงาม
ออกหมดทุกชิ้น เผยให้เห็นทรวงอกอวบอิมที่ถูกซุกซ่อนเอาไว้ใต้อาภรณ์สีฟ้า
เด่นชัดฉับตา ความมงดงามที่ไม่เป็นสองรองใคร ทำให้นักประหารหนุ่มกลืน
น้ำลายลงคออีกใหญ่ และไม่รีรอที่จะก้มหน้าลงไปรายมนตร์พิศวาสไปตามผิว
ขาวเนียนนุ่มของเธออย่างหิวกระหาย

มธุรวันเหมือนกำลังตกอยู่ในห้วงของความฝัน สัมผัสวาบความเร้าร้อน

ที่ถ้าโถมเข้าหาส่งผลให้รู้สึกถึงความเสียวสียวแผ่กระจายทั่วกายจนต้องเปลอ
ครางออกมาแผ่วเบาราวคนละเมอ และไม่อยากจะตื่นจากฝันอันแสนหวาน แต่
ทว่าร่างบางก็กระตุกเหือกเมื่อมีอะไรบางอย่างฝังลงบนทรวงอกนุ่มหยุ่น เธอลืมน
ตาขึ้นมาองก็เห็นศีรษะดำดำกำลังขยับบนอยู่แถวหน้าอกอวบอ้อมจึงหลับตาลงแล้ว
ลืมนึกใหม่อีกครั้ง

“กรี๊ด!” ร่างบางกรีดร้องออกมาสุดเสียง เพราะฝันแสนหวานนั้นเป็น
ความจริง ยิ่งมองเห็นร่างเปลือยเปล่าของตัวเองก็ยิ่งเกิดอาการตกใจสุดขีด

“คิดจะเปลี่ยนใจตอนนี้ไม่ทันแล้วสาวน้อย เพราะร่างกายฉันแทบ
ระเบิดอยู่แล้ว” พณัยขยับเข้าหาด้วยดวงตาที่นัยนาถายอย่างคุกคาม

“ไอ้บ้า! ไอ้สารเลว!ออกไปเดี๋ยวนี้นะ” เธอยกเท้าถีบ แต่เขาก็ไวทลายด
สามารถหลบได้หวุดหวิด

“นอกจากจะสวยแล้วยังเล่นตัวเก่งอีกต่างหาก อยากได้ค่าตัวเพิ่มอีก
หรือไงคนสวย” เขาเอ่ยถามพร้อมหยักยิ้มมุมปากอย่างพึงพอใจที่จะบทรักคืนนี้
ทำท่าจะตื่นตื่นเร้าใจ

“เล่นตัวบ้างอะไรของแก ออกไปเดี๋ยวนี้นะ ก่อนที่ฉันจะแจ้งตำรวจ
จับแกเข้าคุก” คำขู่ของเธอเหมือนจะได้ผล เมื่ออีกฝ่ายชะงักมือเล็กน้อย แต่ทว่า
เธอคิดผิดถนัด เพราะนอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านแล้วยังคลี่ยิ้มได้อย่างน่า
กลัวเหลือเกิน แววตาเต็มไปด้วยไฟพิศواسลุกโชนแทบเผาผลาญเนื้อตัวของเธอ
ให้แหลกเป็นจุล

“ตำรวจที่ไหนจะเชื่อเธอล่ะสาวน้อย ถ้าไม่อยากเจ็บตัวก็นอนนิ่งๆ อย่า
โวยวายให้ฉันต้องอารมณ์เสีย เลิกเอาทีแล้วกันว่าอยากให้ฉันทำกับเธอแบบ
ไหน อ่อนโยนนุ่มนวลหรือเร้าร้อนรุนแรง แต่ก็ถึงอกถึงใจเหมือนกัน”

เขาให้โอกาสเธอเลือกพลางคิดในใจว่าเธอน่าจะดุเด็ดเผ็ดร้อนมากกว่าที่
คิดเอาไว้มากถึงได้แสดงท่าทางต่อต้านกระตุ้นร่างกายของเขาเหลือเกิน แต่จะ
เผ็ดแค่ไหนนั้นก็ต้องรีบพิสูจน์ ยังมีแอลกอฮอล์ไหลเวียนในร่างกายอารมณ์
ปรารถนาก็ยิ่งคุกรุ่นรุนแรง

“ฉันจะไม่เลือกอะไรทั้งนั้น ฉันไม่ใช่ผู้หญิงขายตัว ปล่อยให้ฉันไปเถอะ

นะ” เมื่อเห็นว่าโวยวายไปก็ไม่มีประโยชน์มธุรวันก็อ่อนวอนเสียงสั่น จังหวะนั้น สายตาก็เหลือบเห็นวัตถุบางอย่างที่วางอยู่ใกล้มือ

“ฉันคงปล่อยเธอไม่ได้หรอก เพราะฉันยังไม่ได้ลิ้มลองความสาวของเธอ เลยว่ามันจะหวานหอมแค่ไหน...เฮ้ย!”

ยังไม่ทันเอ่ยจบประโยคก็ต้องร้องด้วยความตกใจและรีบเบี่ยงตัวหลบ แฉกั้นที่เฉียดศีรษะเขาไปนิดเดียว ร่างบางเปลือยเปล่าฉวยโอกาสวิ่งลงจากเตียง ไป แต่ไปได้แค่สองสามก้าวก็ถูกมือแข็งแรงคว้าเอาไว้ อีกอึดใจต่อมาเธอก็ถูก โยนลงบนเตียงกว้างอย่างไร้ปราณี

“ปล่อยฉันนะ” เขี่ยสาวผู้โชคร้ายทั้งตื่น ทั้งหลับ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ร่างสูงใหญ่ที่ทาบทับลงมาระคายเคืองสักนิด

“สงสัยจะชอบชาติสัตว์ เดียวฉันจะจัดให้ชุดใหญ่ก็แล้วกัน” พนันคำราม เสียงเข้มและจับมือทั้งสองข้างตรึงไว้บนศีรษะ จัดการปิดปากสีกุหลาบด้วยปาก รุ่มร้อนของเขา บดขยี้เข้าหาอย่างหนักหน่วงรุนแรง ฝ่ามืออุ่นอีกข้างที่วางก็ เคลื่อนคลึงทรงอกเต่งตึงอย่างเมามัน

“อ้อ!” เธอร้องครางในลำคอเพราะแรงสัมผัสที่รูกล้ำรุนแรงเกินต้านไหว และพยายามส่ายหน้าไปมา เพื่อไม่ให้เขาจูบเธอได้ถนัด แต่ยิ่งขัดขืนเธอก็ยิ่งตก เป็นรองเมื่อร่างสูงใหญ่ตรึงเธอไว้ตลอดร่าง

“จะร้องให้ทำไม คิดจะขายตัวทั้งที่ต้อใจกล้าหน่อย ถ้าบริการฉัน ถูกใจ รับรองมีพิเศษให้แน่นอน” เขาบอกเสียงพรั่าและขยับกายขึ้นทาบทับ เธอเอาไว้ตลอดทั้งร่าง ทิ้งน้ำหนักตัวลงไปบนกายสาวให้ฝังลงในที่นอนนุ่มจน ขยับไปไหนไม่ได้

“อย่าทำอะไรฉันเลย...ได้โปรด...” เธออ่อนวอนเสียงสั่น แต่มันก็ไม่ได้ ทำให้เขาหยุดการกระทำสักนิด ยิ่งเธอดิ้นรน ทุกสัมผัสจากคนตัวใหญ่ก็ยิ่งสร้างความเจ็บให้เธอ

หน้าคมก้มลงจูบกลีบปากอิมหวานอีกครั้ง บังคับให้เธอเผยอปากรับลิ้น หนาด้วยการขบฟันคมๆ ลงบนเนื้อนุ่ม สอดแทรกกลิ่นอุ่นเข้าไปกวาดต้อนเอา ความหอมหวานอย่างหิวกระหาย ลิ้นเล็กพยายามกระดกหนีแต่ก็ไม่สามารถ

ด้านทานความเชี่ยวชาญของเขาได้ เพราะยังไม่เคยถูกรุกรานล้าลึกแบบนี้มาก่อน สักพักก็ยอมโอนอ่อนผ่อนตามเรียกเสียงครางลึกด้วยความพอใจจากร่างหน้าที่ หารู้ไม่ว่าเป็นเพียงหลุมพรางที่เธอหลอกล่อ

“โอ๊ย...” พนัยร้องด้วยความเจ็บปวด เมื่อถูกฟันซี่เล็กคมกริบจับท่อน ลิ้นสากเต็มแรง ความเจ็บปวดทำให้ใบหน้าผละออกห่างเปิดโอกาสให้เหยื่อสาว ได้หาทางช่วยตัวเอง ดวงตาคมกริบจับจ้องอีกฝ่ายที่กำลังลนลานลงจากเตียงวาว โรจน์ก่อนเอื้อมมือไปคว้าแขนเรียวกะซากกลับมา “จะหนีไปไหน”

“ปล่อยฉันนะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่แก้ต้องการ ได้โปรด...” หญิงสาว พยายามดิ้นรนและอ้อนวอนทั้งน้ำตา แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาคิดจะหยุดการ กระทำสักนิด

แรงปรารถนาและอารมณ์ใคร่กระหายในกายหนุ่มพลุ่งพล่านเต็มที่ทำให้เขาไม่ยอกรอเวลาอีกต่อไป ร่างหนาขยับกายขึ้นทาบทับบนร่างบาง และ เบียดแทรกความร้อนแกร่งฝังลงในความอ่อนนุ่ม ผลักดันสะโพกแกร่งที่เดียว มวลเนื้อร้อนผ่าก็พุ่งทะยานเข้าไปจนมิด ไม่คำนึงว่าเธอจะพร้อมสำหรับการ รุกรานหรือไม่ ยังผลให้ร่างบางกระตุกเฮือก ความเจ็บแสบเป็นริ้วแผ่กระจายไป ทั่วร่างกาย โดยเฉพาะจุดที่สองร่างประสานกันแนบแน่น

“ฉะ ฉันทเจ็บ...” คนหมดทางสู้ครางด้วยความเจ็บเมื่อสิ่งแปลกปลอมไม่ คืบเคยจมอยู่ในความคับแน่นแสนนุ่มและความเจ็บปวดร้าวรวดอย่างไม่ทันตั้งตัว ก็ทำให้หยาดน้ำตาไหลรินออกมาไม่ขาดสาย

“อย่าทำเป็นร้องให้สะตืดสะตึงนักเลยนะ มันไม่ได้ทำให้ค่าตัวของเธอ เพิ่มขึ้นมาได้หรอก”

พนัยเอ่ยเสียงหอบกระเส่า ปวดร้าวแทบขาดใจกับการถูกความนุ่มหยุ่น คับแน่นบีบรัด เขาก้มลงมาประกบริมฝีปากนุ่ม สอดแทรกลิ้นอุ่นเข้ามาตีมด้า ความหวานอย่างหิวกระหายจนอิมหน้า ก่อนจะเลื่อนลงมาครอบครองยอดทรวง สีหวานที่หุดตัวชูชันรอรับการปรนเปรอ ลิ้นอุ่นตวัดไล่สลับขบเม้มอย่างเมามัน สร้างความกระสันปั่นป่วนในกายสาวให้เกิดความเสียวกระสันเบียดแทรกเข้ามา จนแทบจะกลบความเจ็บปวดก่อนหน้า

“ปล่อยฉัน...ฉันไม่ใช่ผู้หญิงขายตัว...” หญิงสาวร้องไห้ออกมาอย่างเจ็บปวด พยายามขัดขืนต่อสู้อย่างเต็มกำลังให้ตัวเองรอดพ้นจากเงื้อมมือมัจจุราช แต่ก็ช่างเป็นความคิดที่โง่งมสิ้นดี

เรือนกายของชายนิรนามแข็งแกร่งยิ่งกว่าหินผา ไม่ยอมขยับเขยื้อนหรือสะทกสะท้านเลยสักนิด แม้ว่าเธอจะทุบตีหยิกข่วนตามร่างกายใหญ่โตหนักหน่วงและรุนแรงเพียงใดก็ตาม สมองหารู้ไม่ว่าการต่อต้านดิ้นรนของเธอมันกลับกลายเป็นเชื้อเพลิงชั้นดี กระตุ้นไฟพิศواسที่เขาจุดขึ้นให้ลุกโชติช่วงแผดเผาเธอทั้งเป็น สุดท้ายเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายก็ต้องยอมจำนนให้กับนักล่าที่มีพลังกำลังเหนือกว่าและนอนหลับตานิ่งปล่อยให้ร่างใหญ่ที่โลดแล่นเนิบช้าสลับระริวเร็วอยู่เหนือเรือนกายเธอและเป็นผู้นำพาทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปตามที่ใจของเขาต้องการ

ความเสียวซ่าอันรุนแรงตรงจุดสอดประสานทำให้เรือนร่างใหญ่ควบยับทะยานไปข้างหน้าไม่หยุด ไม่ว่าเธอจะตอบสนองหรือนอนนิ่งราวไร้กระดูก เขาก็ไม่อาจหยุดยั้งความต้องการที่โหมกระพืออย่างรุนแรงได้ ความหวานล้ำที่ตักตวงจากเรือนร่างเปล่าเปลือยกลมกลิ้งยิ่งทำให้เลือดหนุ่มพลุ่งพล่าน พิศวาสราคะที่ผสมกับฤทธิ์แอลกอฮอล์ส่งให้สะโพกแกร่งกระแทกลงไปติดๆ กันครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วสลับเปลี่ยนเป็นเนิบช้า แต่ทว่าหนักแน่นทุกการฝากฝังพุ่งทะยานย่ำลึกมือเรียวกำผ้าปูที่นอนแน่นจนยับย่น สมองเกิดสับสนปนเปจนแยกไม่ออกกว่ารู้สึกเช่นไร แรงเสียดสีอย่างต่อเนื่องที่โหมกระหน่ำ สร้างความเจ็บปวดเจียนขาดใจก่อนหน้า กลายกลับเป็นความมหัศจรรย์ชวนสียวแล่นปราดไปทั่วร่างจากศีรชะจรดเท้าและมอมเมาให้เธอเคลิบเคลิ้มหลงไหลเปรมปรีดีในสิ่งที่ถูกยึดเยียด

“วิเศษเหลือเกิน...วิเศษที่สุด...” นักล่าหนุ่มคำรามเสียงแหบห้าว เร่งจังหวะการสอดประสานอย่างลึกล้ำ เร็วขึ้น แรงขึ้น พุ่งทะยานขึ้นไปสู่จุดสูงสุดที่ร่างกายถวิลหา มือใหญ่กระชับสะโพกกลมกลิ้งยกขึ้นรับจังหวะโรมรันครั้งสุดท้าย กายใหญ่เกร็งสะท้านปลดปล่อยสายธารร้อนแล่นปราดเข้าไปภายในกายสาวที่โอบอุ้มกอดรัดเอาไว้ทุกหยาดหยด เสียงครางกระหึ่มดังกลบความเงิบในห้อง เมื่อการเดินทางอันยาวนานสิ้นสุดลงอย่างสวยงามและอิมเอมหทัยเกินกว่า

จะเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้

มธุรวันนอนหลับตานิ่งราวกับร่างไร้จิตใจและถอนใจยาวคิดว่าความเลวร้ายได้ผ่านไปแล้ว ทว่าเธอกลับคิดผิดเมื่อเขาไม่ยอมหยุดอยู่เพียงแค่นั้น ความต้องการของเขาไม่ต่างจากพายุร้ายที่โหมกระหน่ำเข้าหาฝั่ง เมื่อบทรักครั้งแรกที่ได้มาอย่างสวยงามไม่สามารถทำให้เขาอิมเอมในรสสวาทราคะได้ ลำนําสวาทอีกหลายครั้งก็ตามมาไม่หยุดโดยมีเขาเป็นผู้บรรเลงอย่างไม่รู้เบื่อ ทำเอาคนรองรับอารมณ์ใคร่อย่างเธอนอนหมดเรี่ยวแรง ไม่สามารถต้านทานพลังข้างสารที่ทั้งอดีตทั้งทนของผู้ชายแปลกหน้าได้อีก เวลาแต่ละนาทีที่ผ่านไปเชื่องช้าราวชั้วกับชั้วกลับในความรู้สึกของเหยื่ออย่างเธอ กว่ามรสุมพิศวาสร้อนแรงจะเหลือเพียงสายลมบางเบา เธอก็เจ็บร้าวไปทั่วทุกอณูของร่างกาย นอนหลับตานิ่งอย่างอดสูยามร่างใหญ่พลิกกายออกจากเธอลงไปนอนแผ่อยู่บนเตียงอย่างสุขสม

“ไม่คิดเลยว่าผู้หญิงอย่างเธอจะยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง หรือว่าเพิ่งรับแขกครั้งแรก” ไม่มีเสียงตอบรับจากร่างเปลือยเปล่าแดงซำที่นอนกอดเข้าตัวเองหันหลังให้บนเตียง นอกจากแรงสั่นสะท้านไหวของแผ่นหลังบอบบางที่บ่งบอกว่าเจ้าของกำลังสะอื้นอย่างหนัก

“หยุดร้องให้ได้แล้ว เอาเป็นว่าฉันจะเพิ่มค่าความสาวให้เธออีกนิดก็แล้วกัน” พณัยเหลือบตาเห็นภาพนั้นหัวใจก็อ่อนวูบ แต่เขาจะไม่มีวันยอมให้ผู้หญิงพวกนี้มาสร้างความสั่นคลอนให้จิตใจเป็นอันขาด ร่างสูงเหวี่ยงเท้าลงไปเหยียบกางเกงยีนส์สีเข้มพร้อมดึงธนบัตรสีม่วงสามใบออกมาวางไว้บนที่นอนตรงหน้าเธอ แล้วจัดการสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

“อย่าลืมกินยาคุมด้วยนะ เพราะฉันไม่ได้ป้องกัน เกิดท้องขึ้นมาเธอจะลำบากเปล่าๆ” อสุรร้ายยังมีแสบใจเป็นห่วงอนาคตของเธอ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องนั้นทันที

มธุรวันมองตามแผ่นหลังกว้างเขม็ง ราวจะจดจำทุกอย่างที่เป็นเขา เอาไว้ในใจพร้อมด้วยความแค้นที่อัดแน่นในอก ก่อนจะหลับตาลงอย่างสิ้นหวัง ความเจ็บปวดร้าวที่เสปร้อนไปทั่วร่างกาย โดยเฉพาะบริเวณที่มีเลือดไหลออกมา ทำให้เธอไม่สามารถลุกขึ้นจากเตียงนอนได้ทันที ผ่านไปสักพักจึง

พยายามสุดความสามารถที่จะลากสังขารเข้าไปชำระล้างคราบสกปรกในห้องน้ำ แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามล้างมันแค่ไหนก็ไม่อาจลบตราบาปออกไปจากชีวิตได้ มันจะยังคงอยู่กับเธอตราบนานเท่านาน เมื่อความสาวที่ ทะนุถนอมอย่างดีถูกผีห่าซาตานกระชากไปอย่างเลือดเย็น!

ทันทีที่เหยียบย่างเข้าไปในเขตคฤหาสน์หลังงาม มธุรวันก็รู้สึกถึงบรรยากาศ อัมครึมของบ้านได้เป็นอย่างดี พอกำลังจะก้าวผ่านประตูบ้านใหญ่ไปยังเรือนหลังเล็กซึ่งเป็นที่พักอาศัยของเธอ เสียงอันทรงอำนาจของบิดาที่เต็มไปด้วยความเคืองชุ่นไม่พอใจก็ดังขึ้น

“แหกหายไปไหนมาถึงได้มีสภาพยับเยินแบบนี้”

“พ่อ!” เธอหันไปมองก็เห็นบิดายืนหน้าเคียดอยู่ตรงประตูห้องรับแขก “พ่อฟังหนูก่อนนะคะ หนูอธิบายได้”

“อธิบายว่าแกไปมั่วกับผู้ชายมาทั้งคืนอย่างนั้นหรือ” หญิงสาวอึ้ง มองหน้าบิดาที่จ้องมาด้วยความรังเกียจอย่างแจ่มชัด

“ไม่จริงนะคะ หนูไม่ได้ทำแบบนั้น” หญิงสาวพยายามปฏิเสธ ก่อนจะหันไปมองคนรับใช้ในบ้านที่มองเธอด้วยสายตาที่ดูหมิ่นดูแคลนอย่างเปิดเผย

“ฉันไม่อยากฟังคำแก้ตัวของแก รู้ไหมนี่มันก็โหมงกี้ยามแล้ว” บิดาเอานิ้วจิ้มที่หน้าผากบุตรสาวอย่างแรง โกรธจนแทบยับยั้งอารมณ์ไม่อยู่

“หกโหมงเช้า! ฉันต้องนั่งแหกตากอยแกกลับมาเพราะเป็นห่วง แต่แกมันกลับไม่รักดี คอยสร้างแต่เรื่องฉาวโฉ่ให้ฉันปวดหัว เป็นเมียน้อยเขามันยังทำให้ฉันอับอายไม่พอใช่ไหม ถึงได้ไปทำบัดสีกับผู้ชายไม่เลือกหน้าอีก”

“พ่อห่วงหนูด้วยหรือคะ หรือแค่ห่วงศักดิ์ศรีของตัวเองเท่านั้น ศักดิ์ศรี บ้าบอของพ่อไง” สิ้นคำเสียงฝ่ามือหยาบของบิดาก็ปะทะเข้ากับแก้มนวลของบุตรสาวอย่างแรง จนหน้าหันตามแรงตบ คุณอมราที่เพิ่งวิ่งลงมาดูถึงกับยกมือปิดปากด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่าสามีจะลงไม้ลงมือหนักถึงขนาดนี้

“เอะอะอะไรกันแต่เช้าคะคุณ” คุณอมราเสแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นภาพเมื่อครู่ทั้งที่เห็นเต็มสองตา

“ก็คุณไหมนะสิคะ ไม่รู้หายหัวไปไหนทั้งคืนกลับมาที่อยู่ในสภาพที่เห็นนี่แหละค่ะคุณผู้หญิง” เด็กรับใช้คนหนึ่งรีบรายงานเจ้านายของตนพลาส่งสายตาดูหยาบเหยียดมองหญิงสาวอีกคน

“จริงหรือคะเนี่ย” นายหญิงของบ้านเห็นสภาพของตัวเสนีียดประจำบ้านก็เบ้าปาก ริมฝีปากบิดโค้งอย่างรังเกียจเหลือประมาณ “ฉันบอกคุณแล้วใช้ไหมว่า รายนี้เจอผู้ชายได้ที่ไหน มันคงจะร่าเริงเหมือนแม่มันนั่นแหละ”

เมื่ออีกฝ่ายกล่าวถึงมารดา ริมฝีปากบางถูกแม้มจนเป็นเส้นตรง รู้สึกโกรธจนตัวสั่นถึงเธอจะชั่วจะเลวยังไง แม่ของเธอก็ไม่มีส่วนรู้เห็นอะไรด้วย ไม่จำเป็นต้องเอาคนตายมาเกี่ยวข้อง

“ถ้าอยากด่าก็ด่าดิฉันคนเดียว ทำไมต้องเอาแม่มาเกี่ยวข้องด้วย ถ้าคุณยังเอ่ยถึงแม่ในทางไม่ดีอีก อย่าหาว่าดิฉันไม่เตือนนะค่ะ” มธรวินเอ่ยอย่างไม่เกรงกลัว ด่าเธอด่าไปแต่อย่าลามปามถึงมารดาผู้ล่วงลับเด็ดขาด

“ทำไมจะพูดไม่ได้ ในเมื่อแม่แกมันก็ใจง่ายเหมือนแก่นั่นแหละ สำส่อนมักมาก จนไม่รู้ว่าเป็นลูกของใครกันแน่ คุณสภาพรยยอมให้แกเรียกว่าพ่อและให้ความเป็นอยู่ที่สุขสบายก็นับว่าเป็นบุญของแกเท่าไหนแล้ว”

อมราเอ่ยอย่างไม่ถนอมน้ำใจ วินาทีนี้เองทำให้มธรวินสำนึกได้อย่างดีว่าลูกนางบำเรออย่างเธอยังจะหวังอะไรได้อีก ทั้งที่เธอเองก็ชินชากับมันมานานแสนนาน ยิ่งแม่มาถูกใส่ร้ายว่าเล่นชู้กับคนชั่ว มันก็ยิ่งทำให้แม่มีตราบาปติดตัว แถมยังเกิดความเกลียดชังล้ำต่ำสูงในระหว่างลูกด้วยกันอีกด้วย

แม้ความสุขทางกายจะมีไม่น้อยกว่าใคร แต่พ่อก็เลี้ยงดูเธอมาอย่างทุกข์ทรมานทางจิตใจ พ่อไม่เคยรักเธอ ไม่เคยหวังเธอว่าจะเป็นอย่างไร เริ่มจากโรงเรียนประจำในวัยเด็ก กระทั่งจบมัธยมตอนปลาย สุดท้ายก็ลงเอยที่เมืองนอกตามความต้องการของบิดา โดยที่เธอไม่อาจขัดคำสั่งได้เลย

“บ้านหลังนี้ไม่เคยมีใครต้อนรับแกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เธอก็น่าจะไปให้พ้นหูพ้นตานั้นเสียที” อมราตอกย้ำความต้องการ

“แล้วคุณนายจะให้คุณไหมไปอยู่ที่ไหนคะ ญาติพี่น้องก็ไม่มี” สีแพรมือขวาคนสนิทของอมราบีบเสียงจนน่าสงสาร

“จะไปไหนก็เรื่องของมัน ฉันไม่ยอมให้อยู่ร่วมบ้านเด็ดขาด อีกหน่อยห้องมันก็คงใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ให้ฉันอับอายขายหน้าคนทั้งบ้านทั้งเมือง”

“อมรา!” สามีตวาด แต่หล่อนกลับยิ้มไม่สนใจ

“ทำไมคะ ฉันพูดผิดตรงไหน ถ้าเกิดวันดีคืนดีมันลุกขึ้นมายั่วตาอ่องจนตบะแตกล่ะคะ”

“เลิกพูดได้แล้ว ใครจะอยู่หรือไปจากที่นี่ฉันจะเป็นคนตัดสินใจเอง ส่วนคุณ ถ้าอายุมากนักรู้ก็เอาปี๊บมาคลุมหัวก่อนออกจากบ้านก็แล้วกัน”

กล่าวจบสภาพก็เดินกลับขึ้นห้องนอนชั้นบน ไม่สนใจคนขี้อายที่ยืนดิ้นเร่าๆ อมารากัดฟันกรอดด้วยความโมโหที่ถูกสามีหักหน้า หล่อนอยากจะกรี๊ดร้องระบายความอัดอั้นออกมาที่อายแม่บ้านและคนรับใช้ที่ยืนออกันอยู่ที่หน้าประตูบ้านมองเข้ามาด้วยความอยากรู้อยากเห็น ส่วนมธุรวันก็เดินคอตกไปยังบ้านหลังเล็กและเก็บตัวอยู่ในนั้นไม่ยอมออกมาให้ใครเห็นหน้าอีกเลย

มธุรวันเดินเข้ามาในบ้านใหญ่ในตอนเช้าของวันถัดมาก็เห็นทุกคนนั่งพร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหารแล้ว หลังจากที่เก็บตัวอยู่บนห้องจนเบื่อเธอก็อยากออกไปทำงานบ้าง สายตาทุกคู่มองมาด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยามกับการกระทำที่น่าอับอายของเธอ ยกเว้นเพียงสายตาของป้าอุษาที่มองมาอย่างเห็นใจเพราะรู้ว่าผู้หญิงอย่างเธอไม่มีวันทำอย่างที่ทุกคนกล่าวหาเด็ดขาด

“จะออกไปไหนแต่เช้า” บิดาถามขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉยหากกระแสเสียงเฉียบขาดและแฝงด้วยอำนาจ

“ไปทำงานค่ะ” มธุรวันประสานสายตากับบิดาอย่างไม่เลียงหลบ

“แค่ไปทำงานใช่ไหม?” อมราเหยียดริมฝีปากมองเสียนหนามหัวใจก่อนที่จะพูดต่อว่า “ไม่ใช่มีบริการอื่นด้วยนะโอกาสมันยิ่งเอื้ออำนวยอยู่ด้วย”

หญิงสาวไม่คิดโต้ตอบเจ้าของประโยค เพราะอันที่จริงคำพูดของคนอื่นเธอไม่เคยสนใจ ใครจะว่าจะเข้าใจอย่างไร เธอไม่อยากจะเก็บมาคิดให้เปลืองสมอง เธอแค้นความรู้สึกของผู้ชายตรงหน้าต่างหาก แต่พ่อก็ไม่เคยรัก ไม่เคยแม้แต่จะฟังคำอธิบาย ความเสียใจ น้อยใจจึงประเดประดังเข้ามาจนหยาดน้ำ

ใสๆ ไหลลลลลเต็มดวงตาคู่สวย

“ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น ตำแหน่งของแกฉันให้คุณวิทยาหาคนมาแทนแล้ว” สถาพรสั่งเสียงเรียบแต่เฉียบขาดอยู่ในที่ ยังผลให้ลูกสาวนอกสมรสอย่างมธุรวันเบิกตาก้างอย่างตะลึง

“คุณคงไม่ได้คิดจะให้ลูกสาวสุดที่รักอยู่บ้านพลาญสมบัติเล่นไปวันๆ ไข่มุขคะ เพราะแค่เลี้ยงมันมาก็หมดเงินไปตั้งเท่าไรแล้วก็ไม่รู้” อมราชัดขึ้นอย่างไม่พอใจนัก เสียงคำรามในลำคอเบาๆ เป็นเชิงเตือน ทำให้หล่อนเบือนหน้าไปทางอื่น

“จะออกไปให้มันอับอายขายขี้หน้าชาวบ้านเขาทำไม เมื่อวานฉันโทรไปคุยกับแม่แสงแล้ว และเขาก็ยินดีจะให้แกไปอยู่ที่เมืองนอกด้วย ถ้าแกอยากเรียนหนังสือต่อดอกเตอร์ฉันก็ไม่ว่า ขออย่างเดียวอย่าก่อเรื่องให้ฉันต้องอับอายอีก”

“ไม่นะคะพ่อ หนูไม่อยากไปอยู่เมืองนอกอีกแล้ว” เธอรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันทีที่ได้ยินว่าจะถูกส่งไปอยู่เมืองนอกอีก

“จะอยู่รอให้ท้องของแกโตขึ้นมาก่อนถึงจะสำนึกได้อย่างนั้นหรือ อย่าก่อปัญหาขึ้นมาอีกได้ไหม โดยเฉพาะเรื่องผู้ชาย ไม่อย่างนั้นฉันกับแกขาดกันแน่คราวนี้”

“พ่ออย่าไล่หนูไปเลย ขอให้หนูได้อยู่กับพ่อนะคะ” ร้องรอยแห่งความหวังกระจ่างอยู่เต็มใบหน้าของเธอ อย่างน้อยถ้าเธอยังอยู่ที่เมืองไทยมันก็ไม่เหงาและว้าเหว่มากนัก

“ใครบอกว่าฉันไล่แก แต่ฉันกำลังให้อาาคตที่ดีสำหรับแกต่างหาก ฉันสั่งให้แม่แสงเตรียมทุกอย่างไว้แล้ว อาทิตย์หน้าออกเดินทางได้เลย”

“พ่อคะ” หญิงสาวมองบิดาด้วยสายตาดัดพ้อน้ำตาไหลพรากทั้งน้อยใจ เสียใจ ที่บิดาคอยแต่ขับไล่ให้เธอไปอยู่ที่อื่น แม่แสงระวีน้องสาวของบิดานั้นจะรักและเอ็นดูเธอมากกว่าใครๆ แต่เธอไม่อยากไปอยู่เมืองนอกเพราะมันช่างห่างไกลบ้านเกิดเสียเหลือเกิน

“ถ้าแกยังคิดว่าฉันเป็นพ่ออยู่ก็ไปซะ อย่าทำให้เรื่องมันยุ่งยาก”

“พ่อไม่รักหนู! ไม่เคยรักด้วยซ้ำ ในใจพ่อมีแต่คุณถูกเหยียดหยามอยู่ตลอดเวลา เพียงเพราะหนูเป็นแค่ลูกนางบำเรอของพ่อ...”

ฝ่ามือหยาบกระด้างปะทะใบหน้านวลอย่างแรงตั้งแต่เธอยังพูดไม่ทันจบประโยค ความร้าวระบมบนใบหน้าส่งผ่านลึกเข้าไปถึงในทรวงให้เจ็บปวดแทบขาดใจ

“แกอย่าพูดอะไรแบบนี้ ที่ฉันให้แกเข้ามาอยู่ในบ้าน ในฐานะลูก ไม่ใช่สิ่งที่แกต้องการหรือยังงั้น”

“พ่อเข้าใจผิดแล้วถ้าคิดว่าหนูต้องการทรัพย์เงินทอง ต้องการความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ความรักจากพ่อต่างหากที่หนูต้องการ ตั้งแต่หนูก้าวเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ หนูก็ไม่เคยได้รับสิ่งที่หนูต้องการเลย และไม่มีวันที่หนูจะได้รับมันด้วย”

สภาพโกรธจนตัวสั่นที่ถูกวิจารณ์ต่อหน้า เอมอรเขาเลี้ยงมาด้วยความรัก ด้วยความเป็นผู้รักมากดี ไม่มีใครกล้าที่จะต่อปากต่อคำหรือมาขึ้นเสียงกับเขาแบบนี้ ลูกไพร่ มันก็ยอมเป็นไพร่อยู่วันยังค่ำจะขัดจะเกลามันเท่าไรก็คงจะมีอะไรดีขึ้น

“รู้แล้วก็ดี ฉันจะได้ไม่ต้องเสียเวลาบอกแกซ้ำซากทุกวัน มีสองทางให้แกเลือก ทางแรกไปอยู่เมืองนอกกับแม่แสงใช้ชีวิตอยู่บนกองเงินกองทองที่ฉันหาไว้ให้ หรือถ้ามันไม่ใช่สิ่งที่แกต้องการก็ออกไปจากบ้านฉัน ไปจมอยู่กับชีวิตบัดซบของแก” คำชี้ขาดของบิดาทำให้หญิงสาวม้มปากแน่น ก่อนจะเอ่ยในสิ่งที่บิดาไม่คาดคิด

“พ่อก็น่าจะรู้ว่าหนูจะเลือกอะไร เพราะถึงยังไงพ่อก็ก็น่าจะรักหนูอยู่แล้ว ไม่มีหนูอยู่สักคนบ้านหลังนี้ก็คงจะมีความสุข”

คำพูดของบุตรสาวทำเอากรามของบิดาขบกันแน่นจนเป็นสันนูน แต่เมื่อเห็นน้ำตาไหลอาบแก้มนวลซึ่งไม่ต่างกับทำนบเขื่อนพังทลายลงมาหัวใจก็อ่อนยวบไม่น้อย เธอมองบิดาด้วยความเสียใจ ก่อนจะหันหลังเดินโซเซออกมาจากที่นั่นด้วยหัวใจที่บอบช้ำจนยากจะเยียวยาให้หายสนิทได้

มธุรวินไม่มีวันเลือกข้อแรกที่บิดาเสนอให้ เพราะเธอรับรู้รสชาติของ

การไปอยู่เมืองนอกเป็นอย่างดี เมื่อต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดไปอยู่ในที่ที่ไม่มี
ใครรู้จัก เธอจึงขอเลือกทางที่สอง เธอจะไม่มีวันยอมทนให้บิดาจูงจมูกอีกต่อไป
ตั้งแต่เธอเรียนจบกลับมาก็ไม่มีใครคิดจะต้อนรับสักเท่าไร ทุกคนคอยแต่จะ
ตอกย่ำลงในหัวใจเธออยู่ทุกวันกับคำว่า...

‘แกมันลูกเมียน้อย ลูกนางบำเรอ’

เมื่อบิดาพาเธอเข้ามาอยู่ร่วมชายคาในครอบครัวใหญ่ นั่น เธอก็
กลายเป็นหนามยอกอกของทุกคนที่บ้านหลังใหญ่ ไม่มีใครรักเธอ แม้แต่คนที่เธอ
เรียกว่าพ่อ ถึงพ่อจะเกลียดเธอมากแค่ไหนเธอก็ไม่เคยลืมพระคุณอันใหญ่หลวงที่
ได้รับ แม้จนปัจจุบันนี้บาดแผลเหล่านั้นยังไม่หายสนิท แต่หวังว่าวันหนึ่งจะมีใคร
สักคนจะมาช่วยรักษารอยแผลนั้นให้หายสนิทด้วยหัวใจ

เมื่อบิดาไม่รักเธอมากไปกว่าหน้าตาในสังคมผู้ดีของท่านและอยากให้
เธอไปจากบ้านหลังนี้ ความเสียใจ น้อยใจ ประเดประดังเข้ามารุมเร้าหัวใจอีก
ครั้ง สุดท้ายความเหงา เปล่าเปลี่ยวก็เริ่มมาเกาะกุมหัวใจของเธอให้เพิ่มพูนมาก
ขึ้นอีก ยิ่งคิดน้ำตาก็ยิ่งไหลริน เธอไปเสียให้พ้นจากที่นี่ก็ดีเหมือนกันจะได้หมด
เวรหมดกรรมเสียที

มธุรวันตัดสินใจหนีออกมาจากบ้านตอนเช้าตรู่ของวันถัดมา ละทิ้ง
ความวุ่นวายและสังคมผู้ดีที่มีแต่ความโกหกหลอกลวงและสวมหน้ากากเข้าหา
กันเอาไว้เบื้องหลังด้วยความสั้นๆ ก่อนป่าอูษาจะนำกระดาศแผ่นนั้นมาให้
สถาพร กรามของชายชราขบกันแน่นจนเส้นเอ็นปูดโปนด้วยความโมโหโกรธา
อย่างเป็นที่สุด

“ลูกไม่รักดี จะไปไหนก็ไปเลย แล้วอย่ากลับมาให้ฉันเห็นหน้าอีกก็แล้ว
กันและบ้านหลังนี้ไม่มีคนชื่อ ‘มธุรวัน’ อีกต่อไป”

สถาพรประกาศต่อหน้าทุกคนในบ้านและเน้นชื่อมธุรวันอย่างชัดเจน
ชัดคำ ซึ่งก็ทำให้สองแม่ลูกปลาบปลื้มใจยิ่งนัก เมื่อสามารถกำจัดขวากหนามที่
คอยทิ่มแทงหัวใจมานานนับสิบปีออกไปจากวงจรชีวิตได้

ใกล้ยวสาวท มาทหัวใจ

บทที่ ๓ เพื่อนรัก รักเพื่อน

ภายในงานมหกรรมรถยนต์ที่ทางจังหวัดได้จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่บริเวณสนามกีฬาากลางเต็มไปด้วยผู้คนเดินสวนกันไปมาและเสียงเพลงดังกระหึ่มอย่างเร้าใจ โดยเฉพาะพริตตี้สาวสวยในชุดสุดเซ็กซี่ที่กำลังยืนโพสท่าคู่กับรถยนต์คันหรูของแต่ละบริษัท ทำเอาบรรดาเสียใหญ่และเต๋มาหัวงูทั้งหลายมองตาแทบไม่กะพริบ บางคนขนาดมีภรรยาเดินเคียงข้างมาด้วยก็ยังไม่วายส่งสายตาเจ้าชู้กรุ่มกริมไปหาสาวสวยเหล่านั้น

“ยาหยี้...เธอเห็นเสียคนนั้นไหม หล่อกระชากใจจังเลยอะ” คนถูกเรียกชื่อหันไปมองก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูง หน้าตาหล่อเหลาที่เพื่อนบอกกำลังโบกไม้โบกมือให้ แต่เธอไม่ได้เอ่ยตอบว่าอะไรเพียงแค่นึกว่าส่งสัญญาณบางอย่างให้เขาเท่านั้น

“สงสัยจะหลงเสน่ห์แกแล้วละ ฉันเห็นเขามองแกตาไม่กะพริบสักพักแล้ว พอแกหันไปมองก็รีบโบกไม้โบกมือให้ ดูท่าทางกระเป๋าแบนนะ แต่เสียเสียงบอกว่าจอรถคันราคาเป็นล้านแน่ะ”

“คนเราดูกันแค่ภายนอกไม่ได้หรอก เมื่อก่อนเพื่อนบอกว่ามีลุงคนหนึ่ง

มาจอรถสี่ประตูยี่ห้อดัง แต่พนักงานขายไม่สนใจคิดว่าคงไม่มีเงินซื้อ พอแถมอีกเงินสดๆ ออกมาพนักงานถึงกับอ้าปากหวอเลย เล่นกับใครไม่เล่นมาเล่นกับเจ้าของสวนยางพันธุ์ไร้”

อุรุษยาโน้มหน้าไปคุยกับเพื่อนสาว แต่อีกฝ่ายก็หาได้สนใจไม่ เพราะมัวแต่จ้องหน้าเสียหนุ่มคนที่เพิ่งเอยถึงก่อนหน้านั้น

“อ้าย! คนอะไรหล่อเป็นบ้าเลย สเปกฉิ้นเลย ทำไมเขาไม่สนใจฉิ้นบ้างก็ไม่รู้ละ แม่จะรีบพาไปขึ้นสวรรค์ให้หน้าใจเชียว”

“เธอก็ลองไปเสนอตัวกับเขาดูสิ เผื่อจะฟลุค” อุรุษยาแนะนำ

“แค่เห็นสายตาที่เขามองเธอ ฉิ้นก็รู้ว่าเขาสนใจเธอ ไม่สนใจฉิ้นเสนอไปก็แค่นั้น ไม่มีประโยชน์หรอก แล้วเธอจะสานความสัมพันธ์กับเขาต่อไหม?”

“จะเหลือเธอจ๊ะ” ว่าแล้วก็หัวเราะเบาๆ อย่างอารมณ์ดี ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ชายหนุ่มคนนั้น ทำเอาสาวหลายคนที่แอบหมายปองเกิดอาการอิจฉาริษยาไปตามๆ กัน

“อู๊ยตาย! ไม่คิดจะเล่นตัวหน่อยหรือจ๊ะ”

“ไม่รู้จะเล่นตัวไปทำไมอ้าว ทุกวันนี้ก็กลัวขึ้นคานจะแย่แล้ว” คนกลัวไม่มีคู่ตอบอย่างไม่แคร์สายตาเพื่อนร่วมงาน ก่อนจะหันมาทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป เมื่อมีลูกค้ำกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาและขอถ่ายภาพด้วย

และเมื่องานวันนั้นจบลง อุรุษยาก็รีบเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องแต่งตัวที่ทางบริษัทจัดเอาไว้ให้ ก่อนจะออกมาหาชายหนุ่มที่ยืนรออยู่ข้างรถยนต์ขับเคลือนสี่ประตูสีดำคันใหญ่ก่อนแล้ว

“ไปเที่ยวไหนกันต่อดียาหีย ยังมีเวลาอีกนานกว่าตะวันจะตกน้ำ” เขาเอ่ยถามความสมัครใจของเพื่อนสาว

“แกอยากไปไหนล่ะ ตามใจแกละกัน”

“ตามใจฉิ้นหรือ...” ว่าแล้วก็เดินอ้อมไปขึ้นประจำตำแหน่งคนขับสตาร์ตรถทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว “ไปมานรุดกันนะ”

“เฮ้ย! แกจะบ้าหรือไอนั้ส” เธอหันไปมองเขาอย่างตกใจ “ฉิ้นไม่ไปกับแกหรอกนะไวย...”

“ก็แสบอกว่าตามใจฉันไม่ใช่เหรอ ฉันเห็นแกใส่ชุดวาบหวีวินโซว์หุ่น
แห้งๆ กับหน้าอกแบนๆ ฉันก็อยากจะลองดูบ้างว่ารสชาติมันจะแปลกแค่ไหน”

“ไอ้บ้า! ไอ้เลว! ในสมองคิดเป็นแต่เรื่องใต้สะดือหรือไง...” หญิงสาวยื่น
มือไปปิดหูเขาเต็มแรง

“โอ๊ยๆ” พNSSร้องเสียงหลงด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะเอ่ยสัพยอก
เพื่อนสาวเสียงกั๊กหัวเราะ “มือหนักอย่างนี้เอง ถึงไม่มีใครกล้าจับไปทำเมีย คง
กลัวจะหมดลมหายใจก่อนแก่”

“เรื่องของฉัน แกอย่างยุติกว่า” หญิงสาวตวาดแว๊ด ดวงหน้าอง้ง้าอย่าง
ไม่พอใจที่ได้ยินคำกล่าวของเพื่อนชายที่เธอแอบรักมานาน

“ฉันยุ่งก็เพราะฉันเป็นห่วงแก กลัวว่าจะตายก่อนทั้งที่ยังไม่รู้รสชาติ
ของการมีผิวว่ามันเป็นยังไง หึหึ” พNSSหัวเราะร่วนอย่างอารมณ์ดี ขณะที่อีกฝ่าย
ดวงหน้าหมองเศร้าไป ดวงตาคมของชายหนุ่มมองเพื่อนสาวแล้วยื่นมือไปจับหัว
ทุยสวโยกไปมาอย่างปลอบใจ

“ฉันพูดเล่นหรือหน้า ทำเป็นงอนไปได้ ถึงแกไม่มีแฟนเหมือนคนอื่นแต่
แกก็มีเพื่อนรักอย่างฉันอยู่ด้วยทั้งคน ถึงจะเปล้าเปลี่ยวอยู่บนคานก็ไม่ต้องกลัว
เหงาหรือ”

อุรุษยาเงยหน้ามองเขา รู้สึกเจ็บปวดหัวใจที่เขาตอกย้ำคำเพื่อน
เตือนสติของเธอไม่ให้คิดเตลิดไปไกล สำหรับเขาเธอก็เป็นได้แค่นี้...แค่เพื่อน
ที่เขารัก ยิ่งเขามาทำตัวใกล้ชิดสนิทสนม หัวใจของเธอกลับยิ่งเจ็บปวดและ
ทรมาน

“ทำไมเจ็บไป ไม่สบายเหรอ ตัวก็ไม่เห็นร้อนนี่นา” พNSSยื่นมือไปแตะ
ที่หน้าผากมันวัดความร้อนของร่างกาย

“ฉันสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วงหรือ” อุรุษยาปิดมือเขาออกอย่างไม่พอใจ
นัก ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา “ได้ยินว่าแกซื้อรถใหม่หรือ”

“ใช่ พี่ใหญ่ซื้อให้เป็นของขวัญที่ฉันขึ้นรับตำแหน่งผู้บริหารโรงแรมและ
แกก็จะได้นั่งเป็นคนแรกด้วย” แม้จะดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นแต่อุรุษยาก็พยายาม
เตือนตัวเองว่าเป็นแค่เพื่อนเขาเท่านั้น

“คั่นเกล้าก็ยังไม่ใช้ได้เนี่ยนา ทำไมต้องสิ้นเปลืองด้วย”

“คั่นเกล้ามันแก่จนจะไปไม่ไหวแล้ว วันนี้ฉันต้องยืมรถพี่ใหญ่มารับแก็ เพราะกลัวว่ามันจะเกเรจนทำให้ขายหน้าเพื่อนๆ พรืดดี” เขาตอบยิ้มๆ

“ใครจะมองยังไงก็ช่าง ฉันไม่สนใจหรอก” หญิงสาวมองหน้าเขาพร้อม ยักไหล่ ก่อนจะชวนกลับบ้าน “ถ้าแกไม่ไปไหนต่อ เรากลับไปกินข้าวร้านเจ้ แต่ดีกว่า ฉันชักหิวแล้วละ”

“ครับเจ้าหญิงน้อย” เขาทำหน้าที่ทะเล้นก่อนจะพารถยนต์คันใหญ่ เคลื่อนตัวทะยานไปตามถนนมุ่งหน้าสู่โรงแรมกันตาริয়ারท์ทันที

“ตาย! พ่อหนุ่มรูปหล่อ ขวัญใจเจ้แต่คนงามมาแล้ว” เสียงอุทานของกระเต กะเทยใหญ่วัยสี่สิบห้า เจ้าของอีสานดำแช่บดงั้นไปทั่วร้านด้วยความตื่นเต้นดี ใจที่เห็นหนุ่มในฝันเดินเข้ามาในร้านพร้อมด้วยสาวสวยนามว่าอุรัสยา “วันหลัง ถ้าจะมาใช้บริการเจ้กรุณาบอกล่วงหน้าด้วย เจ้จะได้อาบน้ำทาแป้งหอมๆ ไว้รอ”

“ผมมาทานข้าวครับ ไม่ได้มาใช้บริการเจ้แต่ บอกตรงๆ ว่าผมไม่ชอบ ของแปลก หน้าเหลี่ยม ดั่งแบน และหัวเถิกอย่างเจ้ ผมกลัวไม่ลงครับ” พนัส บอกเสียงกั้วหัวเราะพร้อมเดินไปนั่งลงโต๊ะที่ว่าง ยังผลให้อีกฝ่ายกริ๊ดร้องด้วยความโมโห

“ว้าย! นี่คุณกลัวว่าเจ้หน้าเหลี่ยม ดั่งแบน หัวเถิกเหรอ เจ้ไม่ยอมนะ ค่ะ” กระเตทำท่ากระพืดกระพืดอย่างมีจริตจะก้าน

“ก็เจ้หน้าเหลี่ยม ดั่งแบน จริงๆ นี่ครับ”

“อ้าย! ใช้ปากหรือเท้าพูดคะไอ้คุณพนัส”

“ก็ปากสิครับ แล้วเจ้คิดว่าเป็นอะไร” เขายักคิ้วให้อย่างอารมณ์ดี

“เอาเถอะ วันนี้เจ้ยอมแพ้กี้ได้ แล้วสักวันคุณจะได้เสียใจที่พูดกับกระเต คนสวยแบบนี้” คนถุกเหน็บแถมสะบัดหน้าพรืดอย่างองๆ

“โอ้ๆ อย่างอนเลยนะครับเจ้แต่ ผมแค่พูดเล่นเท่านั้นเอง รักดอกจิง หยอกเล่น” พนัสเอ่ยปลอบใจพร้อมทำหน้าที่เจ้ยิ้มเจ้มอย่างสำนึกผิด ทว่าอีก ฝ่ายก็สะบัดแขนอย่างแรง

“ไม่ต้องทำเป็นตบหัวแล้วลูบหลังเลย คราวนี้เจ้าโกรธจริงๆ ด้วย”

“โธ่! เจ้าแต่ครับ อย่าโกรธผมเลยนะครับ ดีกันนะ” พนัสยื่นนิ้วก้อย ออกมารอดตรงหน้า

“ไม่!” คำตอบสั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความของเจ้าของร้านคนงามทำเอาอุรัสยาเกิดอาการหมั่นไส้เป็นอย่างมาก

“เลิกงอนได้แล้วเจ้า ฉันทิวข้าวจะแยะอยู่แล้วนะ ถ้ายังเล่นตัวอีกละก็ฉันจะไปกินร้านอื่น” อุรัสยาขู่เสียงเข้ม

“หายโกรธก็ได้” กระจ่างตามองใบหน้าคมที่กำลังกลั่นแกล้งอย่างไว้ท่าที แต่พอเห็นแววตาลุแก่โทษของเขาที่จ้องตอบหัวใจก็อ่อนวูบ ก่อนจะถามหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกันกลับเปลี่ยนความเขินอาย “หล่อนจะสั่งก็รีบสั่งยาหยี”

“ขอตำมั่วแซบๆ จานหนึ่ง หมูย่าง น้ำตก และข้าวเหนียว แล้วตำมั่วก็อย่าลืมใส่ปลาร้าเยอะๆ ด้วย”

“กินปลาร้าเยอะระวังปากเหม็นจนแขกวิ่งหนีนะแม่ยาหยี”

“หยีอาบน้ำ แปรงฟันก่อนไปทำงานทุกวัน ไม่เหมือนตัวเองหรอกที่ชอบซั๊กแห้งสองสามวันติดกัน”

“ว้าย! ทำไมหล่อนชอบเอาฉันประจานอยู่เรื่อยเลย เดี่ยวคืนนี้ฉันจะหักเงินค่าตัวหล่อน” กระจ่างตามองอย่างคาดโทษ ก่อนจะเดินสะบัดก้นหายเข้าไปในครัว

“เมื่อไรแกจะเลิกอาชีพนี้สักที บอกตรงๆ ว่าฉันไม่ชอบเลยที่เห็นแกไปเดินโชว์เรือนร่างให้พวกหัวงูทั้งหลายอ่านกิน” พนัสเอ่ยถามด้วยเป็นห่วง แม่ผับที่เธอทำงานอยู่จะเป็นผับในโรงแรมของเขาก็ตามที่

“ฉันไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทองเหมือนแกนี่หว่า แถมยังมีแม่ มีน้องชายต้องดูแลอีก” ปากตอบแต่หลบสายตาคมของเขาไปทางอื่น กลัวว่าเขาจะเห็นความอ่อนแอที่เธอพยายามซ่อนมันไว้ภายใต้ความแข็งแกร่งมานาน

“แกก็หาผู้ชายดีๆ แต่งงานด้วยสิ แถวบ้านเราเจ้าของสวนยางก็มีเยอะแยะ แม่กับน้องก็จะได้สบาย แกเองก็ไม่ต้องเดินให้ผู้ชายทะเล่โลมแบบนี้” คนแนะนำหารู้ไม่ว่าทำให้หัวใจดวงน้อยของเธอเจ็บปวดเหลือเกิน เมื่อคิดได้ว่า

เขากำลังไล่เธอไปจากชีวิตทางอ้อม

“แกก็รู้ว่าฉันกลัว...กลัวผู้ชายคนนั้นจะทิ้งฉันไป เหมือนที่พ่อเคยทิ้งพวกเราและอีกอย่างฉัน...” เธอพูดประโยคนั้นในใจ พยายามปรับสีหน้าไม่ให้เปลือยแสดงความรู้สึกออกมาว่าเธอรักเขามากแค่ไหน

“อีกอย่างอะไร”

“อยู่คนเดียวก็สบายอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องเอาห่วงมาคล้องคอเลย”

“จ้ะแกก็เลิกทำงานกลางคืนแล้วมาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของฉันนะ ตำแหน่งนี้ยังว่าง” เขาเสนองานให้ แต่เธอกลับส่ายหน้าเบาๆ

“อย่าเลยนัส ฉันไม่อยากรบกวนแก อีกอย่างพีนัยไม่ชอบผู้หญิงกลางคืน ฉันกลัวเขาจะตำหนิได้” เธอบ่นเบี่ยง ทิ้งที่ความจริงแล้วกลัวห้ามใจตัวเองไม่ได้ ถ้าต้องทำงานอยู่กับเขาทั้งวัน เพราะแค่นี้เธอก็เจ็บมากพอแล้วที่แอบรักเขาข้างเดียวมานาน

“พีนัยใหญ่แยกแยะเป็นว่าใครเป็นใครและเขาก็รู้ว่าแกไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น ที่สำคัญแกเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของฉันด้วย บอกตรงๆ ว่าฉันหวง ไม่อยากให้แกอยู่ใกล้ใครเลยนอกจากฉัน”

“นัส!” หญิงสาวหับขยับมามองอย่างตกใจ ก่อนจะรีบปรับสีหน้าร้อนผ่าวให้เป็นปรกติและแสสร้งยกมือไปชกหน้าอกกว้างของเขาเบาๆ กลบเกลื่อนอาการขวยเขิน ทิ้งที่หัวใจเต้นแรงไม่เป็นสำกับคำว่า หวง

“แค่บอกว่าหวงทำไมต้องหน้าแดงด้วย”

“แกจะมาหวงฉันทำไมกัน บ้าหรือเปล่า”

“จริงๆ นะยาหยี่ ฉันทั้งหวงทั้งห่วงแกเลยละ” เขาบอกอย่างตั้งใจคิดแววตาอ่อนวอนเธออยู่ในที่ อยากให้เธอเลิกอาชีพเดินกินรำกินแล้วไปทำงานกับเขา แต่อุรัสยายังไม่ทันได้ตอบอะไรออกไป เสียงแหลมเล็กอย่างดัดจริตของกระแตก็ดังแหวกอากาศขึ้นมาขัดจังหวะก่อน

“มาแล้วจ้า ข้าวเหนียวร้อนๆ เสิร์ฟพร้อมตำมั่วจานพิเศษ น้ำตกและหมุย่างเมืองตรังสุุดอร่อย”

“ขอบคุณครับเจ้าแต่คนสวย” นอกจากจะกล่าวขอบคุณแล้ว ใบหน้าคม

ยังระบายยิ้มกว้างให้เจ้าของร้านหัวใจเต้นแรง

“ไม่ต้องมาทำปากหวาน” ว่าแล้วก็วางจานอาหารในถาดที่พนักงานถือตามหลังมาลงบนโต๊ะและทำเป็นไม่สนใจด้วยการเดินหนีไปนั่งคุยกับลูกค้าที่โต๊ะหน้าร้าน

“ทานข้าวกันเถอะยาย” พนักงานมองตามร่างสูงบึกบึนของเจ้าของร้านด้วยสีหน้ายิ้มๆ ก่อนจะชวนเพื่อนสาวจัดการกับอาหารตรงหน้า เมื่อความหิวกำลังเล่นงานอย่างหนัก

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะพี่ย ไม่เห็นโทร. มาบอกวบบ้างเลย รู้ไหมว่าคิดถึงคุณมากแค่ไหน” ร่างอวบอืดเดินสายสะโพกเข้ามาทอดร่างหนาอย่างออดอ้อน ก่อนจะก้มลงจุมพิตแก้มสากระคายอย่างเอาใจ

“อย่าเพิ่งกวนผมได้ไหมวา ผมกำลังทำงาน” เขาเบือนหน้าหนีก่อนที่ริมฝีปากสีแดงสดของเธอจะสัมผัสริมฝีปากของเขา ทำเอาอีกฝ่ายถึงกับหน้าเสียวที่ถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดี

“แล้วคุณจะไปไหนคะ” เธอนั่งขอบโต๊ะทำงานเขาลากไล่นิ้วมือไปตามลำแขนแกร่งแผ่วเบา

“คงอีกสักพัก เพราะผมไม่ไว้ใจให้เจ้านั้มนั้บริหารโรงแรมคนเดียว คุณถามทำไมหรอ” เขาตอบทั้งที่สายตาจับจ้องเอกสารตรงหน้า

“ไม่มีอะไรหรอกคะ วาแค่คิดถึงรั้งรักของเราเท่านั้นเอง ไม่เจอคุณหลายวันคิดถึงคุณมากรู้ไหมคะ”

เธอเอื้อมมือไปลูบอกกำยำที่มีเพียงผ้าเนื้อนุ่มขวางไว้ ก่อนจะค่อยๆ แกะกระดุมเสื้อเขาออกทีละเม็ด แววดาเปล่งประกายปรารถนาชัดเจน เมื่อใบหน้าคมช้อนตาขึ้นมองหัวใจก็เริ่มเต้นแรงผิดจังหวะตามประสามนุษย์ที่มีเลือดเนื้อและความรู้สึก

“วา...ผมทำงานไม่ถนัดเลยนะ” ผู้บริหารหนุ่มร้องปราม แต่คนอย่างเวชีกาก็หาได้สนใจไม่ โนม้ไบหน้าเข้าไปกระซิบแนบริมฝีปากของเขาอีกครั้ง

“ไม่ต้องทำแล้วคะ วาคิดถึงคุณจะแยะอยู่แล้ว” มือบางลูบไล้แผ่นอก

กว้างที่มีขนสีน้ำตาลอ่อนปะปราย เลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนถึงหัวเข็มขัดและต่ำลง
ไปเคล้นคลึงเป้ากางเกงของเขาเบาๆ อย่างปลุกเร้า สายตาหวานฉ่ำย้วยวนเชิญ
ชวนให้อีกฝ่ายลืมนองริมฝีปากอímของเธอ

“มีความสุขกันก่อนนะคะ ถ้าคุณไม่ยากออกแรงว่าจะคุมเกมนี้เอง”

“แต่ผม...” พณัยยังไม่ทันได้ทักท้วง แม่สาวร้อนแรงก็จัดการปิดปากเขา
ด้วยเรียวปากอímของเธอ ประคบลงไปอย่างแนบแน่นแม่นราวจับวาง สอดสาย
ลึนนุ่มเข้าไปเกี่ยวกระหวัดภายในอย่างหิวกระหายและเรียกร้องการตอบสนอง
และความวาบความซ่าณัฐจวนที่ก่อตัวขึ้นจากจุมพิตเร้าร้อน ทำให้พณัยไม่
สามารถควบคุมตัวเองได้อีก

แม้ว่าสมองจะสั่งให้เขาหยุด ทว่าร่างกายกลับตอบสนองด้วยการบิด
เคล้าหนักหน่วง สองลีนโรมรันพันเกี่ยวจนแยกไม่ออกกว่าเป็นของใคร ฝ่ามือหนา
คลึงท้ายทอยเอาไว้เพื่อจะได้ร้ายเพลงจูบถนัดถนียิ่งขึ้น อีกข้างก็ฟอนเฟ้นทรวง
อกอวบอímสลัดไปมาอย่างอย่างเมามันยังผลให้คนตัวบางครวญครางในลำคอ
ด้วยความซ่านสุข แต่ก่อนที่ร่างของเธอจะถูกซ้อนอุ้มไปยังโซฟาตัวใหญ่ มือบาง
ก็ผลักรอกแกร่งเบาๆ แล้วร้งร่างใหญ่จากเก้าอี้ขึ้นมาอนราบบนโต๊ะทำงาน
จัดการปลดเข็มขัดและกางเกงยีนส์ราคาแพงดึงลงมาองไว้ที่หน้าขา

“วา...” พณัยเรียกเสียงกระเส้า รู้สึกตื่นเต้ันราวกับหนุ่มน้อยเริ่มรักทั้งที่
เขาผ่านเรื่องเซ็กส์มานับครั้งไม่ถ้วน เรียกได้ว่าซ่าชองและชำนาญระดับชั้นครูก็
ว่าได้ แต่ทำไมคราวนี้เขาถึงได้ใจสั่นและไม่เป็นตัวของตัวเองเอาเสียเลย เมื่อมือ
บางลากไ้จากหน้าขาขึ้นมาทักทายสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นบุรุษเพศ

“อยู่นิ่งๆ ค่ะพณัย เดี่ยววาจัดให้เอง” เวชีกายั้มหวานแววตาเปี่ยมไป
ด้วยไฟปรารถนา เธอก้มลงพรมจูบไปตามจุดต่างๆ ที่ฝ่ามือลากผ่านขึ้นสูงเรื่อยๆ
กระทั่งถึงเป้าหมายที่ต้องการ

“วะ วา...” เสียงทุ้มครางเรียกหอบกระเส้า หายใจหายใจคอแทบไม่ทัน
เพราะความซ่านสยิวจากการสัมผัสหนักเบาของฝ่ามือ ยิ่งเธอก้มลงปรนเปรอด้วย
ปากและปลายลีน แผ่นหลังแกร่งก็เกร็งสะท้านทั้งเสียวซ่าและทรมาณในคราว
เดียว เมื่อปรารถนาร้อนเร้าราวภูเขไฟในร่างกายอัดแน่นและทวิสูงขึ้นเรื่อยๆ

ตามแรงปลุกเร้าของเธอ

“มีความสุขไหมคะพanny” เวชิกาเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มหวานพร้อมโน้มหน้าลงไปประกบปากอย่างเร้าร้อนดูดีมี ปล่อยให้คำตอบของเขาถูกกลืนหาย ขณะที่สองมือก็ปลดตะขอกางเกงขาสั้นดึงมันลงมาตามรีวยขาด้วยความรีบร้อน ตามด้วยกางเกงในตัวเล็กทั้งที่ริมฝีปากยังร่ายจูมพิตเร้าร้อน

“เดี๋ยวก่อน...” คนตัวใหญ่ผงกศีรษะขึ้นมาหยุดร่างบางที่กำลังจะขยับขึ้นมาคร่อมเหนือร่างกายส่วนล่างของเขา

“อะไรคะ” เธอคิ้วขมวดด้วยความสงสัย

“ดูยางอยู่ในลิ้นชัก” สิ่งนั้นทำให้อารมณ์พิศواسของเธอหายไปเกือบครึ่ง เธอทราบดีว่าเขาท้วงเรื่องความปลอดภัยมาก แต่ก็ยังไม่วายต่อรองเพื่อเขา จะยอมเธอสักครั้ง

“วาทขอแบบเนื้อประสานเนื้อไม่ได้หรือคะ”

“เราควรป้องกันนะวา อีกอย่างเนื้อแนบเนื้อไม่ได้อยู่ในข้อตกลงของเราด้วย” แม้ว่าจะถูกร่ายมนตร์สวาทสะกดให้ลืมทุกอย่างรอบกายด้วยความชำนาญแต่เสียร้ายอย่างเขาก็ไม่เคยลืมป้องกันตัวเอง

เวชิกาแม้จะไม่พอใจแต่ก็ยอมเอื้อมมือไปดึงลิ้นชักเปิดออกแล้วหยิบซองเล็กๆ ออกมาและจัดการฉีกซองสวมมันลงไป จากนั้นขึ้นคร่อมร่างหนาในตำแหน่งที่พอเหมาะให้กายแกร่งโจนทะยานเข้าไปที่เดียวจนสุดทาง ความเสียวกระสันจากจุดเชื่อมประสานล้าลึกทำให้เธอและเขาควางออกมาพร้อมกันและลืมความเคืองขุ่นเมื่อครู่ไปหมดสิ้น จากนั้นก็ไม่มีอะไรมาหยุดพายุพิศวาสที่โหมกระหน่ำเข้าใส่ทั้งสองได้ เมื่อเธอเริ่มเคลื่อนไหวเป็นจังหวะเนิบช้าทว่าหนักแน่น อยู่เหนือร่างหนา

พannyขยับกายเร้าให้เธอเพิ่มจังหวะเร็วขึ้นและถี่ขึ้น สะโพกกลมกลิ้งโยกย้ายส่ายรุก กระแทกกระทั้นลงไปตามแรงอารมณ์ที่พุ่งสูง เสียงร้องครวญครางดังลั่นห้องประสานเสียงคำรามราวสัตว์บาดเจ็บของคนตัวหนา เพราะไม่นานต่อจากนั้นเธอก็ควบขับอย่างเร้าร้อนนำพาเขาพุ่งทะยานขึ้นแตะขอบสวรรค์พร้อมกัน แล้วเสียงหอบหายใจกระเส้าก็ขาดหายกลับกลายเป็นเสียงครางลึกใน

ลำคอ เมื่อเธอก็มลงไปประกบริมฝีปากกับเขาอีกครั้งทั้งที่ยังอยู่ในร่างกายของกันและกัน

แม้ว่าพนัสจะอายุยี่สิบเจ็ดปีและเป็นผู้ใหญ่พอที่จะดูแลตัวเองได้แล้ว แต่พี่ชายอย่างพนัยก็อดห่วงเรื่องผู้หญิงไม่ได้ กลัวว่าจะถูกพวกผู้หญิงบริการหรือคนที่คิดอยากรวยทางลัดมาปกคลุม เนื่องจากน้องชายของเขาเป็นคนจิตใจดี อ่อนไหวง่าย และเข้ากับทุกคนได้ดีมากกว่าเขา ยิ่งตอนนี้พนัสเข้ามาบริหารงานเต็มตัวเขาก็ยิ่งเป็นห่วง เพราะต้องยุ่งอยู่กับการก่อสร้างรีสอร์ทบนเกาะสวรรค์ไม่มีเวลามาดูแลมากนัก

“กลับมาแล้วครับพี่ใหญ่” พนัสเปิดประตูเข้ามาหลังจากส่งสัญญาณบอกล่วงหน้าเรียบร้อยแล้ว “เห็นคุณอิงอรบอกว่าพี่อยากเจอผม”

“อืม...แล้วรถที่อยากได้มีให้จองหรือเปล่านั้น”

“มีครับ สีขาวคันสุดท้ายพอดี แต่ที่กลับช้าเพราะผมไปกินข้าวกับยาหยีที่ร้านเจ๊แตมาครับ” ร่างสูงรายงานพี่ชายอย่างละเอียดและเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบกระป๋องน้ำอัดลมมานั่งจิบบนโซฟาตัวใหญ่

คำตอบนั้นพนัยมองตามร่างของน้องชายพร้อมถอนใจออกมา เขาจะไม่ค่อยห่วงมากนักถ้าหากพนัสไปกับอูร์สยา นั่นเป็นเพราะว่าเขารู้จักผู้หญิงคนนี้นี้ดี นอกจากจะเป็นเพื่อนสมัยเด็กของพนัสแล้ว เธอยังเป็นคนขยันทำงาน เข้มแข็ง และรู้จักสัมมาคาราวะ ที่สำคัญ เธอฉลาดและเหมาะสมเป็นอย่างมากที่จะมาดูแลน้องชายหัวอ่อนของเขา

“ฝ่ายบุคคลหาเลขฯ ส่วนตัวให้ได้หรือยัง”

“ยังเลยครับพี่ ผมบอกให้ยาหยีมาทำด้วย มันก็บอกว่างานสบายเกินไป ไม่ทำหายเหมือนงานที่ทำอยู่ แต่ผมว่ามันน่าจะเกรงใจพี่มากกว่าเลยบายเบี่ยงไปเรื่อย” พนัสชักสีหน้าไม่ค่อยพอใจกับเหตุผลของเพื่อนสาว

“ทำงานกลางคืนแบบนี้ไม่ปลอดภัยหรอก ถึงจะเซฟตัวเองอย่างดี สักวันก็ต้องพลาดได้ ถ้าเขาจะมาทำกับนายก็ให้มาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจฉันหรอก พ่วงตำแหน่งบอดีการ์ดส่วนตัวของนายอีกตำแหน่งก็แล้วกัน” พนัยยอมบอก

เสียงเรียบหากมันคงหนักแน่น ทำเอาพนัสถึงกับกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ

“ขอบคุณมากครับพี่ใหญ่ พรุ่งนี้ผมจะไปลากตัวมันมาให้ได้ ถ้าไม่มาผมจะฉุดกระชากมันมาให้ได้เลยครับ” พนัสบอกอย่างตื่นเต้น อย่างน้อยการที่อุรัสยามาทำงานกับเขาก็จะได้มีรายได้เพิ่มไปจุนเจือครอบครัว บางที่เขาอาจจะให้เธอทำงานล่วงเวลาไปด้วยจะได้ไม่ต้องไปเดินโซ่วตอนกลางคืน

“ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากให้เขาเลิกอาชีพที่ทำอยู่ แล้วเอาเวลาไปดูแลครอบครัวดีกว่า นายลองคุยให้หน่อยนะ”

“ครับพี่ใหญ่” ความห่วงใยที่พี่ชายมีให้เพื่อนรักไม่ได้ทำให้พนัสนึกระแวงหรือสงสัยอะไร ก่อนจะเอ่ยถึงงานมหกรรมสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จะเริ่มในสัปดาห์หน้า “งานโอท็อปปีนี้พี่ใหญ่จะมาร่วมงานหรือเปล่าครับ หรือว่าจะกลับไปดูแลงานที่เกาะสวรรค์”

“อาจจะอยู่แค่วันสองวัน นายมีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ผมว่าจะไปรับน้องจามาเที่ยวงานและทานข้าวด้วยกัน นานแล้วนะครับที่เราสามคนพี่น้องไม่ได้อยู่พร้อมหน้ากัน ผมอยากให้พี่ใหญ่อยู่กับเราด้วย”

ได้ยินดังนั้นคนเป็นพี่ก็เกิดเส้นเสียงตบตันชั่วอึดใจ เขาไม่ได้เกลียดหรือมีอคติกับน้องสาวต่างบิดา แต่ถ้าเธอมาร่วมงานพิมผาก็ต้องตามดูแลไม่ห่างในฐานะแม่ ซึ่งเขายังไม่อยากเผชิญหน้าหรือพูดคุยกับผู้หญิงคนนี้ให้เกิดรอยแตกร้าวมากยิ่งขึ้น

“ฉันจะให้คำตอบนายอีกทีก็แล้ว แต่ตอนนี้นายไปพักผ่อนเถอะ อย่าลืมนโทร. คุยเรื่องงานกับยายด้วย เธอจะได้มีเวลาตัดสินใจ”

“ครับ ฉันจะไปอาบน้ำก่อนนะครับ คินนี่ว่าจะลงไปตรวจตราความเรียบร้อยในผ้าด้วย เกรงว่าจะมีคนแอบเอายาเสพติดเข้ามา”

พนัสยันกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูงพร้อมบิดขี้เกียจสองสามที จากนั้นก็ก้าวออกไปจากห้องพี่ชายไปยังห้องนอนของตนเอง

ดวงตาคมมองตามร่างสูงจนประตูห้องปิดลง ก่อนจะหยิบแก้วเหล้าขึ้นมาจิบและทันใดนั้นเองดวงหน้าสวยหวานที่เปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาของหญิง

พรหมจรรย์คนนั้นก็ผุดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้ง ทั้งที่เขาควรจะลืมเธอไปตั้งแต่ภารกิจการบวชเสด็จเรียบร้อยแล้วเหมือนคนอื่นๆ แต่ทำไมคนนี้เขากลับจดจำเธอได้ขึ้นใจและหัวใจก็เต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทุกครั้งที่นึกถึงคำคือนั้น

ถึงเขาจะเกลียดเธอมาก แต่ก็ปรารถนาที่จะได้สัมผัสสวาท
จากเรือนกายเธอมากเช่นกัน

เพราะความเข้าใจผิดว่าเธอคือผู้มุ่งร้ายตัวท่งไม่เรา
กระซอกพรหมจรรย์ของเธอก็ไปอย่างเด็ดขาดและป่าเถื่อน
เมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้ง แลพบการเอาคืนจึงเริ่มขึ้น
ท่ามกลางเสียงศึกลงและนาคทรายสวาท
ที่ค่อยๆ ถูกมัดหัวใจของสองตัวท่งเข้าด้วยกัน
จนกลายเป็นเกลียวสวาทที่ยากจะตัดขาดจากกันได้
ยิ่งเธอแรงแมท่งทำไหวเขาก็ยิ่งเผาหัวใจเธอ
ไว้ตลอดไปด้วยไฟพิศวาสเท่านั้น
และเมื่อทุกอย่างจบลง ไม่ว่าใครจะแพ้ ใครจะชนะ
ทั้งเราและเธอ ต่างก็ต้องสูญเสียหัวใจตัวเองไปอย่างไม่มีตัว...

วรรณกรรมเพื่อรักที่โดนกัดกัน

